

5 1977
6. årg.
10kr.

RØDE FANE

TIDSKRIFT FRA
AKP(m-l)

UTDRAG FRA RAPPORTEN TIL
MILITÆRE UNDERSØKELSE —
KOMMISJON AV 1946

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTSINVASJON

Lær av NKPs feil 1940

TIDSSKRIFT FOR KOMMUNISTISK TEORI OG DEBATT

RØDE FANE

TIDSSKRIFT FOR KOMMUNISTISK TEORI OG DEBATT

Redaktør og ansvarlig utgiver: Knut Johansen

Redaksjon: RØDE FANE, Forlaget Oktober.

boks 6875, St. Olavspl., Oslo 1

Distribusjon: RØDE FANE, boks 2046, Grunerløkka,

Postgiro: 2 20 84 78

Abonnement: 50 kr. for ett år (6 nr.)

Trykt i offset hos A/SDuplotrykk

UTGITT AV AKP(m-l) NR. 5. 1977 — 6. ÅRG. PRIS KR. 10

Innhold:

**Leder: Kamp mot supermaktenes
kriksforberedelser — Forsvar 3 ver-
den teorien..... s. 1**
Folkekrig mot supermaktsinvasjon —
Lær av NKPs feil 1940. .... s. 13
Folkekrigens teori ..... s. 28
Folkekrig mot supermaktsinvasjon . s. 31
Folkekrig og revolusjon. .... s. 48

**Utdrag fra rapporten til «Militære un-
dersøkelseskomisjon av 1946» s.52**

**Klassikerutdrag:
Mao om utenrikspolitikk og folkekrig s. 58**

**John Åsan — veteran fra NKP:
NKP sviktet da de ikke tok opp den
væpna kampen fra krigens første dag s.75**

Forsidebildet:

Norske soldater i kamp på Jæren under krigsutbruddet i 1940. (Foto NTB)

**T. Titlestads bøker om Furubotn:
Lyger om Stalin og Komintern — Av-
dekker Furubotns revisjonisme . . . . s. 79**

**Dikt: Et fint tog — tre og et halvt
tusen mennesker . . . . . s. 88**

**RV-aktivister i Fredensborg valg-
krets:
Personlig mobilisering var nøkkelen
til valgframgangen . . . . . s. 94**

**LITTERATURKRITIKK:
På tross av viktige mangler:
Tor Obrestads roman «STÅ PÅ» —
en revolusjonær arbeiderroman. . . . s. 98**

**STUDIEKAMPANJEN:
Stude «Den store polemikken 1.» . . . s. 107**

«FIRERBANDEN» DEL III UTSATT

I forrige nummer av Røde Fane lovte vi at avslutningen av serien om «Firerbanden» skulle trykkes i dette nummeret. På grunn av plassmangel er vi beklageligvis nødt til å utsette denne viktige artikkelen til neste nummer, dvs. nr. 6/77.

Redaksjonen

LEDER:

KAMP MOT SUPERMAKTENES KRIGSFORBEREDELSE

Forsvar 3 verden-teorien

I dette nummeret av Røde Fane tar vi opp spørsmålet om folkekrig i Norge. Vi forsøker å trekke noen historiske lærdommer av NKPs feil i 1940 og gjøre ei vurdering av de positive og negative faktorene i en folkekrig mot et supermaktsangrep på Norge. Hvorfor gjør vi dette? Er det slik at vi ønsker en ny krig? Nei, ingen er mer innbitte motstandere av en ny imperialistisk krig enn nettopp marxist-leninistene. Sto det på oss skulle vi gjerne sett at det var mulig å oppnå sosialisme og frigjøring uten at det blei løsna så mye som et skudd. Men et godt norsk ordtak sier, «ønsk i den ene handa og spytt i den andre, så skal du se hvor du får mest».

Arbeiderklassen og dens kommunistiske parti, AKP(m-l) kan ikke bygge politikken sin på ønsketenkning. Vi må ta utgangspunkt i virkeligheten og legge opp en politikk ut fra den.

SOVJET – EN SUPERMAKT PÅ OFFENSIVEN

I virkelighetens verden er det i dag ikke «fred og avspenning». De to supermaktene USA og Sovjet rivaliserer med hverandre skarpere enn noen gang. USA-imperialistene har møtt kraftige tilbakeslag siden den gangen de utropte vårt århundre til «det amerikanske århundre». Nederlaga i Indo-Kina, økonomiske og politiske vansker hjemme og ute, har ført til at USA er på tilbakegang som supermakt. USA er imidlertid fortsatt ei supermakt, med militære styrker over hele verden. USA har ikke lagt ned slakterkniven, men USA-imperialismen er svekka. Inn på arenaen er det kommet ei ny imperialistisk supermakt, Sovjet. Som en nykommer ved imperialistenes bankettbord er denne supermakta mer aggressiv, slik Hitler-Tyskland i sin tid var det. Styrkeforholdet

mellom to imperialistiske makter blir ikke avgjort av avtaler og dokumenter. Avtaler er ikke verdt mer enn papiret de er skrevet på når ei imperialistisk makt skaffer seg større økonomiske og militære ressurser enn den hadde da avtalen blei underskrevet. Det som avgjør hvem som skal ha overherredømme er økonomisk styrke og militær makt. Sovjet har i dag gått forbi USA i stålproduksjon og våpenproduksjon. Dette er et uttrykk for den ujamne utviklinga av imperialismen. Det var nettopp denne ujamne utviklinga som førte til utbruddet av de to foregående verdenskrigene, og det er denne utviklinga som vil føre til at en ny verdenskrig vil bryte ut.

Sjø om USA-imperialismen er på tilbakegang vil den ikke gi fra seg noe gratis. Hvis Sovjet skal sikre seg kontroll over områder som USA i dag kontrollerer må Sovjet ta de ved hjelp av militær makt. Slik har Sovjet tatt makta over den tidligere portugisiske kolonien Angola med militær makt. Til et visst punkt kan denne kampen på liv og død gå for seg som begrensa kriger. Men på et tidspunkt kan ikke den supermakta som er på defensiven gi etter lenger uten å bli fullstendig knust. Da må den gå til motoffensiv.

AVVIS AVSPENNINGS-DEMA- GOGIEN

Eller den supermakta som er på offensiven finner ut at tidspunktet er gunstig for å slå til på brei front. Begge de to foregående krigene hadde et slikt forspill av militære «episoder» og mindre kriger. England godtok Tysklands overfall på Østerrike og Tsjekkoslovakia.

Men da Tyskland tok Polen var England og Frankrike nødt til å slå igjen.

Det vi i dag opplever er et gigantisk forspill til en ny krig der de to supermaktene i større grad enn noen gang tidligere har trukket inn hele jordkloden i rivaliseringa. Vi har ikke lov til å lukke øynene for denne utviklinga. Den opphører ikke bare fordi vi later som om den ikke er der. Vi må se krigsfaren i øynene. Vi må innse at imperialismen betyr krig, og at den som vil frigjøre seg fra imperialismens barbari må være villig til å føre en langvarig folkekrig mot imperialismen.

I denne kampen er det viktig å bygge på en riktig analyse av verdenssituasjonen, og ikke på ønsketenkning og illusjoner.

Verdens folk har ved de to foregående verdenskriger fått betale dyrt med sitt blod fordi de har trudd på falske fredsgarantier og avspenningsprat som alltid er kjennetegnet til det imperialistiske borgerskapet som planlegger en ny krig. Slik må fredsbloffene i München 1938 forstås, på samme måten må vi vurdere det tåkeleggende fredspratet som spesielt de nye tsarene i Kreml omgir seg med ved konferansebordene i Helsingfors og Beograd. Virkeligheten taler mot dem fordi det er en kjennsgjerning at begge supermaktene ruster mer enn noen gang før og at de utvikler stadig nye masseødeleggelsesvåpen.

I verden i dag finnes det to tendenser. Både tendensen til revolusjon og tendensen til krig styrkes. Sjø om en ny imperialistisk krig er uunngåelig betyr det ikke at imperialismens vil seire. De to supermaktene isoleres mer for hver dag

som går. Om de utløser en ny krig vil det føre til at hele det imperialistiske systemet rykker enda nærmere grava, mens sosialismen seirer i enda flere land.

I denne situasjonen er det viktig at alle revolusjonære folk griper Mao Tsetungs teori om tre verdener på en riktig måte. I denne teorien skiller han ut de to supermaktene som de farligste fiendene til verdens folk. Kampoppgaven består i å isolere dem mest mulig, slik at de i utgangspunktet er svekka foran en krig og slik at de vanskeligere kan bekjempe revolusjoner og frigjøringskriger. Betyr dette at Mao sier at vi ikke skal slåss mot annen imperialisme? En slik påstand er fullstendig latterlig. Mao peker på hvem vi skal rette det hardeste støtet mot. Det er bare supermaktene sjøl som er interessert i at verdens folk ikke konsentrerer kampen mot dem. Legg merke til hvordan «NKP» prøver å innbille folk i Norge at Vest-Tyskland er den største truselen mot freden i Europa. Dette uttrykker sosialimperialismens ønsker om å knekke årvåkenheten mot supermaktens hegemonismen og årvåkenheten mot Sovjets egne krigsforberedelser. Allerede i 1974 erklærte AKP(m-l) i uttalelsen om sosialimperialismen at det er viktig å unngå revisjonistenes felle om at «alle imperialister er like farlige».

STØTT TRE-VERDENER TEORIEN

Pravda retter stadig angrep på teorien om tre verdener. Dette viser at de innser hvor farlig denne teorien er for sosialimperialismen. Særlig er de sinte på at den tredje

verden blir utpekt av Mao Tsetung som hoveddrivkrafta i verdensrevolusjonen i dag. Dette er å ta opp igjen de angrepa som Krustsjov retta mot KKP og Mao i 1963, da han beskyldte KKP for å «gi opp proletariatets ledende rolle» og overlate den til «konger og prinser», fordi KKP framheva betydninga av de undertrykte nasjonenes kamp mot imperialismen. Når Pravda hevder at teorien om tre verdener «ikke har klassekarakter», så er det et angrep på marxismen-leninismens teori om den ny-demokratiske og anti-imperialistiske revolusjonen som en integreert del av verdensrevolusjonen.

Det er bare supermaktene og imperialismen sjøl som tjener på å splitte den økende viljen til enhet blant landene i den tredje verden. Alle forsøk på å benekte at den tredje verdens kamp er en objektiv kraft i verdensrevolusjonen, at den væpna kampen til frigjøringsbevegelsene i dag er den viktigste truselen mot supermaktens rivalisering, og i stedet framheve klassekampen i de enkelte tredje-verden landene som det eneste som har betydning, betyr i realiteten å ikke ta supermaktens krigsforberedelser alvorlig. I tillegg til at en slik argumentasjon forneker den objektive karakteren til progressive bevegelser i imperialismens viktigste bakland, støtter den opp under sosialimperialismens frasemakinger som nettopp prøver å splitte landene i den tredje verden ved å stemple de forskjellige borgerlige regimene som henholdsvis «progressive» og «reaksjonære» for å kunne bruke denne demagogien i sin egen nykolonialistiske jakt på

nye råvarer og militærstrategiske områder.

Sjølsgagt finnes det klassemot-sigelser innafor den tredje verden, og ekte marxist-leninister har en klar forståelse av dem. Men det er ytterst skadelig å forveksle mot-sigelsen mellom proletariatet og det nasjonale borgerskapet i disse landa med motsigelsen mellom de undertrykte nasjonene og imperialismen. Om en gjør det er revolusjonen i disse landa dødsdømt.

2. VERDEN I EN MELLOM-STILLING

Det er også viktig å holde fast ved at de mellomstore og små imperialistiske landa uttrykker to tendenser. På den ene sida driver de utbytting av den tredje verden. Dette må bekjempes. På den andre sida vokser motsigelsene deres til supermaktene fordi de undertrykkes av dem. Folkene i den tredje verden og spesielt de sosialistiske landa må vite å utnytte disse motsigelsene. Om deler av borgerskapet i Polen skulle reise seg mot Sovjets koloniherrredømme og skape et sjølstendig kapitalistisk Polen, ville det tjene eller skade verdensrevolusjonens sak? Om noe slikt var mulig ville det sjølsgagt tjene verdensrevolusjonen. Tjener det eller skader det verdensrevolusjonen at Kina og Norge styrker sine forbindelser? Det burde ikke være noen tvil om at det tjener verdensrevolusjonen. Betyr det at proletariatet i Norge skal nedlegge kampen mot det norske borgerskapet? At vi på grunn av teorien om tre verdener skal bli tilhengere av klassesamarbeid? For noe sludder. Marxist-leninistene har aldri

påstått noe slikt. Motsigelsen mellom det kapitalistiske Norge og det sosialistiske Kina på den ene sida og motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet i Norge på den andre sida er to kvalitativt forskjellige motsigelser, og de må derfor løses med kvalitativt forskjellige midler. Hvis Norge skulle bli angrepet av en av supermaktene og større eller mindre deler av det borgerlige militærapparatet skulle bli satt inn mot okkupantmakta ville det sosialistiske Kina oppmuntre en slik motstand. Dette ville sjølsgagt ikke være det samme som at kineserne ville støtte det norske borgerskapet mot proletariatet. Det ville snarere være en erkjennelse av at enhver motstand mot en supermakts angrep objektivt sett ville bidra til å bekjempe supermaktene og hele det imperialistiske verdenssystemet, en forutsetning for å komme et skritt nærmere det som er alle kommunisters mål, den proletariske verdensrevolusjonen. På samme måte vil sjølsgagt kommunistene i Norge oppmuntre enhver motstand fra borgerskapet og det borgerlige militærapparat mot et supermaktsangrep selv om vi vet at borgerskapet som klasse vil forråde nasjonen og først og fremst sikre seg profitt og fortsatt rett til utbytting. Det at vi kommunister vil være villig til å støtte deler av borgerskapet i den grad de gjør motstand, betyr det at vi plutselig er blitt for klassesamarbeid slik som trotskister og andre opportunistar vil hevde? En slik påstand er meningsløs, det vil kun være uttrykk for at kommunister skjønner at hovedmotsigelsen i samfunnet vil endre seg i tilfellet en invasjon.

Hvis vi ikke evner å forene alle krefter som lar seg forene mot okkupantmakta som da vil være hovedfienden, kan vi bare vinke farvel til alle drømmer om å seire i folkekrigen som igjen vil være en forutsetning for å seire i den sosialistiske revolusjonen.

TRE VERDENER-TEORIEN ER- STATTER IKKE ANDRE PRINSIPPER I MARXISMEN- LENINISMEN

Teorien om tre verdener er en konkret analyse av de konkrete forholda i dagens verden på grunnlag av marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. Den erstatter sjølsagt ikke alle de andre prinsippene i marxismen-leninismen, og enhver anklage om dette er fullstendig tatt ut av luften. Treverdener teorien må som alt annet brukes på grunnlag av marxismen-leninismens prinsipper. Det er slik KKP bruker den, og det er slik AKP(m-l) bruker den.

Et annet spørsmål som det er viktig å forstå er den nøkkelrollen som Europa spiller i rivaliseringa mellom de to supermaktene. Sjøl om den kraftigste rivaliseringa i dag foregår i Afrika må dette betraktes som en kamp om et flankeområde. Det er kontrollen over Europa som til slutt avgjør hvem av de to som skal trekke det lengste strået. Det er her de har sine største styrker. Her er verdens mest konsentrerte industriområder, her er skjæringspunktet mellom de to supermaktens soner. Norges rolle i en ny imperialistisk krig må også vurderes ut fra Norges betydning som flankeområde i forhold til Europa.

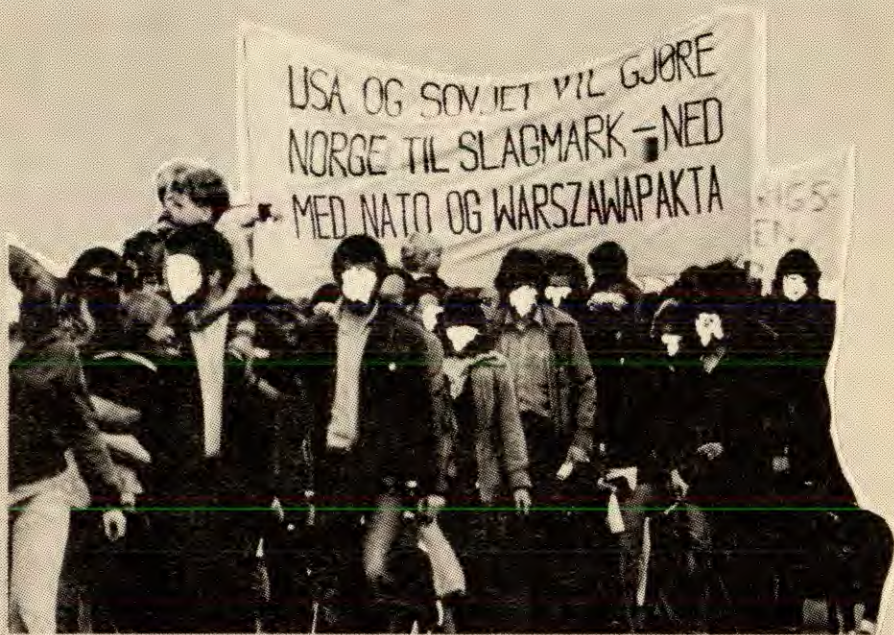
NORGE I SKUDDFELTET MELLOM SUPERMAKTENE

Norges militærstrategiske beliggenhet og våre naturressurser gjør oss til et ytterst sentralt objekt i supermaktens rivalisering og krigsforberedelser. USA-imperialismen og NATO foretar jevnlig militærøvelser som forbereder invasjon og aggresjon. Hemmelige NATO-øvelser retter seg mot arbeiderklassen og kommunister. Sosialimperialismen nøyer seg ikke med å trene i landgangsøvelser. De annekterer store havområder i Barentshavet, krenker norsk råderett over Svalbard og oppretter militærbaser på norsk område. Borgerskapet dekker over denne aggresjonen og lærer oss med sin ynkelighet at de ikke har tenkt å løfte mange fingre hvis landet vårt skulle bli okkupert. Revisjonistene oppmuntrer til fortsatt aggresjon og hyler opp om «brun nasjonalisme» når kommunistene fordømmer alle aggressive handlinger fra begge supermaktene mot norsk territorium. De lærer oss allerede nå mye om hvilken rolle de forbereder seg på å spille, fraser og forræderi hånd i hånd.

En ny verdenskrig vil overgå alle andre kriger i grusomheter. Våpenteknologien og masseødeleggelsesvåpen er viktige trusler mot verdens folk. Men arbeiderklassen og folket i hele verden, supermaktene inkludert, har et våpen som er viktigere en alt annet, en rettfærdig sak å slåss for og en kommunistisk verdensbevegelse som står beredt til å stille seg i spissen for denne kampen. Vårt ansvar ligger i å vurdere de konkrete vilkårene for folkekrig i Norge, styrkene og

svakhetene for frigjøringsbevegelsen og for fienden. Dette nummeret av Røde Fane er bare starten på en slik vurdering. Alle patrioter og progressive må studere disse spørsmålene og ta de alvorlig. De må skjære gjennom demagogien til supermaktene og opportunistene og velge side sammen med de un-

dertrykte folkene i hele verden. Vi må sammen forberede oss på den kampen som en gang for alle skal avskaffe all utbytting og undertrykking og gi det imperialistiske verdenssystemet nådestøtet i et hav av folkekrig. Vi sier med Rudolf Nilsen: «Vi har en verden å vinne og ikke en time å miste.»

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTSINVASJON

Lær av NKPs feil 1940

Vi lever i ei førkrigstid, det er sannsynlig at Norge vil bli dratt inn i en ny verdenskrig som en brikke i rivaliseringa mellom supermaktene USA og Sovjet. Hva skal kommunister og patrioter gjøre, stilt overfor en tilsynelatende overmektig fiende? Denne artikkelen slår fast nødvendigheten av å reise en folkekrig mot okkupantmakta. Den går konkret inn på de positive og negative faktorene for å føre en slik krig i Norge. Den går grundig inn på NKPs feil i 1940 og prøver å forklare hvorfor NKP analyserte verdenssituasjonen feilaktig, ikke forberedte illegalt motstandsarbeid og unnlot å ta opp den væpna motstandskampen fra første stund.

Verdenssituasjonen i dag minner mye om situasjonen foran den andre verdenskrigen. Det imperialistiske systemet blir ridd av den ene krisa etter den andre, de to supermaktene rivaliserer om verdensherredømme og forbereder seg på krig. Det er bare folk som er politisk blinde eller bevisste svindlere som kan unngå å se dette. Imperialisme betyr krig, og fordi imperialismaktene utvikler seg ujamnt vil de stadig komme i en situasjon der de blir nødt til å utkjempet kriger om hvem av dem som skal ha herredømmet.

Sovjet har i dag gått forbi USA i stålproduksjon og våpenindustri og har tatt mål av seg til å skaffe seg verdensherredømme på bekostning av USA. USA på sin side har møtt mange nederlag og har mista en god del

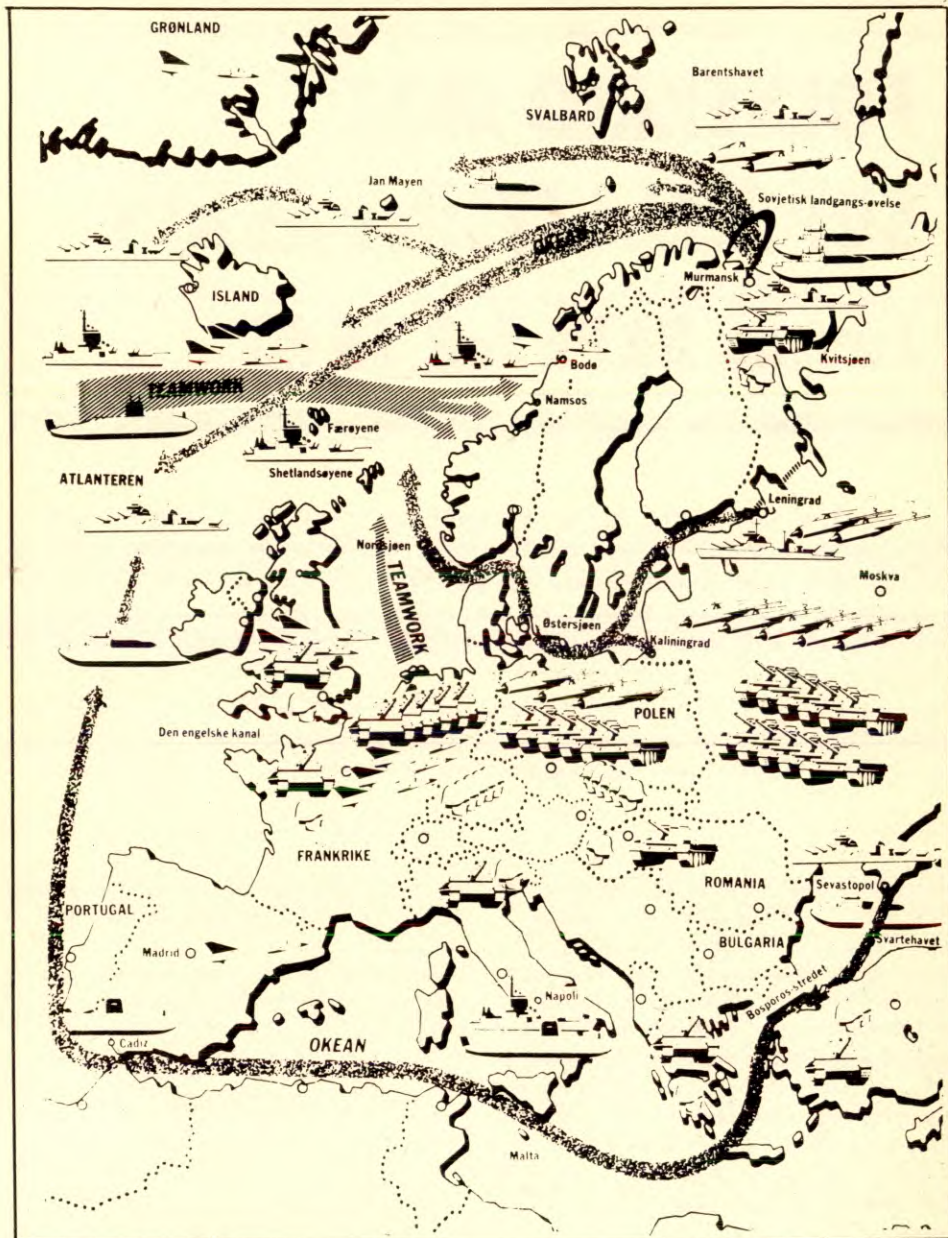
av sine tidligere posisjoner. På den andre sida vil USA aldri gi fra seg sitt herredømme frivillig.

Til sjuende og sist er det derfor bare krig som kan avgjøre motsigelsene mellom de rivaliserende supermaktene.

BARE REVOLUSJON KAN HINDRE KRIG

Ingen «fredskonferanser» eller «nedrustningsavtaler» kan hindre denne krigen i å bryte ut. Det eneste som kan hindre krigen er at årsaken til krigen fjernes, nemlig det imperialistiske systemet. Bare den sosialistiske verdensrevolusjon kan fjerne krigen for godt fra jordas overflate. Bare en revolusjon i en av de to supermaktene kan hindre at det bryter ut en ny verdenskrig.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

Det er bare en krig som til syvende og sist kan avgjøre motsigelsen mellom supermaktene. De trener også hele tiden på en slik krig. Norge er en viktig brikke i dette spillet. Dette oversiktskartet over styrkeplasingen i Europa og pilene som markerer NATO-øvelsen Teamwork i 1976 og Warsawpaktøvelsen Okean-75, viser at Norge ligger sentralt i supermaktens krigsforberedelser.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

Sjøl om de revolusjonære kreftene er på frammarsj både i USA og Sovjet, må vi innrømme at de har meget langt igjen før de kan styrte herskerklassens kapitalistiske diktatur. De faktorene som fremmer krigen utvikler seg derimot i stort tempo. Derfor må vi slå fast at krigen er uunngåelig, og at verdens folk må forberede seg på den. Dette betyr ikke at vi sier at krigen sikkert bryter ut i løpet av ett eller tre år. Men det betyr at vi kan slå fast at krigen vil komme som et resultat av de skarpe motsigelsene i dagens verden, akkurat som Stalin i 1928 kunne slå fast at det helt sikkert ville bryte ut en ny verdenskrig, ved å gjøre en analyse av forholda på sin tid.

Det såkalte «NKP» er rasende på denne analysen vår og kaller oss «krigshissere». Men det er fordi de ønsker å dekke over de

virkelige krigsforberedelser som Sovjet driver i dag. Slik har det vært foran begge de to foregående verdenskrigene også. Den makt som aller mest aktivt har forberedt en ny krig har også vært mest aktiv i å spre imperialistisk pasifisme, til å spre myten om «fred og avspenning». Like før overfallet på Danmark og Norge uttalte Hitler at Tyskland aldri hadde tenkt å trekke Danmark og Norge inn i krigen. Da Münchenavtalen ble underskrevet i 1938 blei den kalt en «garanti for fred i vår tid», mens den i virkeligheten var et varsel om den forestående krigen. På samme måte har den norske statsministeren Gunnar Knutsen gjort seg «udødelig» da han etter en fredskonferanse sommeren 1914 uttalte at «aldri har himmelen vært mer skyfri enn nå». Måneden etter brøyt den første verdenskrigen løs...

Chamberlain og den tyske utenriksministeren von Ribbentrop inspisere æresvaktene i München i 1938. Disse «fredsforhandlingene» var et ledd i imperialistenes krigsforberedelser. Sikkerhetskonferansene i Helsinki og Beograd har i prinsippet samme funksjon i dag, freds- og avspenningsfrasene dekker over realitetene: Supermaktene rustet og rivaliserer mer enn noen gang før.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

De forskjellige Helsinki og SALT-avtalene i dag er heller ikke noen garantier for fred. Vi må heller venne oss til å se alle disse konferansene som stormsvaler, som varsler om den krigen som er i emning.

REVOLUSJONÆRE KREFTER PÅ FRAMMARSJ

Men samtidig er de revolusjonære kreftene på frammarsj over hele verden. Dersom de bare er tilstrekkelig forberedt kan de bli i stand til å vende en ny og urettferdig imperialistisk krig til en krig mot imperialismen. Det imperialistiske verdenssystemet vil helt sikkert bli kraftig svekket av en ny krig, folkene vil helt sikkert vinne seier. Derfor sier vi som Mao: «Når det gjelder krigen, så er vi for det første imot den, men for det andre er vi ikke redd den.»

Denne holdninga kan vi ta fordi vi har tillit til massene, vi har tillit til partiet og vi veit at uansett hva imperialismen gjør, så er den dømt til nederlag.

I denne artikkelen skal vi forklare hvorfor Norge kommer til å bli dratt inn i en ny verdenskrig og hvordan vi skal møte en imperialistisk okkupasjon med folkekrig.

NORGES MILITÆRSTRATEGISKE SITUASJON

Alt i dag fører de to supermaktene en kamp på liv og død om herredømmet over forskjellige områder i verden. Sovjets intervensjon i Angola var en del av denne kampen, og alle kan se at situasjonen i det sørlige Afrika når som helst kan bygge seg opp til en supermaktskonflikt. Men sjøl om Afrika er uhyre viktig på grunn av sine rikdommer og sin strategiske plassering, så er det Europa som vil være avgjørende.

Her har de to supermaktene sine største styrker. Her ligger verdens største industriområder. Her ligger verdens største marked for industrivarer. Europa ligger midt i skuddlinja mellom de to supermaktene. Av alle disse grunnene vil de to supermaktene

føre sin mest innbitte strid om nettopp Europa.

Det er på en slik bakgrunn vi må forstå Norges strategiske stilling. Nettopp fordi de to rivalene er USA og Sovjet, og nettopp fordi Europa inntar en nøkkelposisjon kan ikke Norge unngå å bli offer for en imperialistisk invasjon i samband med en ny verdenskrig.

La oss si at det bryter ut krig i sentral-Europa. Der har begge supermaktene store militære styrker. Sovjet vil ikke begrense seg til å bruke bakkestyrkene i dette området. De vil forsøke å legge en jernring rundt Europa ved hjelp av marinen, slik at de kan slå mot USAs forsøk på å opprette luftbru. Den nordlige delen av knipetanga vil bestå av de forente styrkene av Østersjøflåten og Murmansk-flåten. Dette er de to største flåtekonstruksjonene til Sovjet. For å komme ut i rom sjø, må de begge to passere norskekysten i ganske liten avstand. Det betyr at de vil være veldig sårbare for moderne artilleri fra Norge og for marinestyrker som er gjemt i norske fjorder. Dersom Sovjet lar USA okkupere Norge først, vil de risikere at hele den nordlige delen av knipetanga blir ubrukbar. De risikerer at de to største sovjetiske marineenhetene blir ubrukbare, og at hele det nordlige Atlanterhavet blir overlatt til USAs kontroll. De risikerer at USA skaffer seg en festning av grunnfjell med ypperlige havner tett opp til Sovjets nerve-sentra. Alt dette gjør at de nye tsarene i Kreml er nødt til å planlegge en krig i Europa med en tidlig invasjon i Norge. Det skal vanskelig gjøres å finne noe land i Europa som er mer utsatt enn Norge på dette punktet.

SUPERMAKTENE TRENER I OKKUPASJON AV NORGE

Sovjet gjennomførte i 1975 en øvelse som er kalt Okean 1975, som var en verdensomspennende marineøvelse, der en del av opplegget var å legge en jernring rundt Norge. Sovjet driver også stadig øvelser i landgang i Norge. Dette viser at Sovjet forbereder seg konkret og kynisk på å okkupere landet vårt.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

Begge supermaktene trener i å gjøre Norge til en slagmark i en ny imperialistisk krig. Øverst ser vi styrker fra «U.S. Marines» som har «tatt» Namsos lufthavn under NATO-øvelsen «Teamwork» i september 1976. Nederst ser vi sovjetiske langdangøvelser, slike øvelser trener regelmessig i innvasjon i Norge.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

Den andre supermakta, USA, kjenner sjølsagt også til dette perspektivet. De veit at dersom de taper kontrollen over Nordflanken, så vil de amerikanske konvoiene og luftbruene bli angrepet langt ute i Atlanterhavet. USAs militærstrateger veit at konvoiene og luftbruene er helt avgjørende for USAs evne til å føre en moderne storkrig i Europa. I et panserslag mellom de to supermaktsarmeene vil det være et «forbruk» av tanks som løper opp i tusener i uka, og det betyr at USA ganske fort vil bruke opp sin styrke om forsyningslinjene bryter sammen. USA veit at dersom Sovjet biter seg fast i Norge, vil USA ikke være i stand til å drive dem ut igjen, p.g.a. lange og sårbare forsyningslinjer og små styrkekonsentrasjoner. Altså, de samme forholda som gjør Norge så attraktivt som angrepsmål for Sovjet, gjør det også til et viktig angrepsmål for USA. USA trente i denne invasjonen i fjor gjennom den såkalte «Teamwork»-øvelsen, der titusener av NATO-soldater «invaderte» midt-Norge fra sjøen og lufta.

Begge de to supermaktene trener altså i å gjøre Norge til slagmark i en ny imperialistisk krig. Dette gjør de fordi de veit at Norge har en uhyre viktig strategisk plassering. Det er denne plasseringa som er hovedgrunnen til at landet vårt er så utsatt for truselen fra supermaktene. Men det minsker sjølsagt ikke apetitten deres at Norge har store oljeressurser og at det nylig er funnet uran på Svalbard.

SOVJET DEN MEST SANNSYNLIGE ANGRIPEREN

Sovjet er den makta som høyst sannsynlig vil okkupere Norge. Delvis kan vi skjønne det utfra at Sovjet er mest aggressiv og mest

innstilt på krig. Men Sovjet er også det landet av de to som hurtigst kan gjennomføre en invasjon. Sovjet er fullt i stand til å gjennomføre alle de innledende bevegelsene for en invasjon før NATO får slått alarm. Sovjet kan legge en jernring rundt Norge akkurat som under Okean 75, forkledd som en vanlig øvelse. Sovjet kan ha to luftbårne panserdivisjoner på vingene inntil et par timers flygning fra Oslo. Disse divisjonene består av 7—8000 mann hver, fullt satt opp med panservogner som slippes fra fly og er kampklare en halvtime etter slippet. Først når disse flyene går inn i norsk luftrom i en samordna bevegelse fra knipetangsflåten vil krigen formelt være igang. Det betyr at Norge vil være avskåret og strategiske punkter okkupert i løpet av noen ganske få timer. Dette gir Sovjet kanskje så mye som et halvt døgnns forsprang og et solid overtak i forhold til NATO og USA.

NATO og USA på sin side er sjølsagt i stand til å omgjøre en vanlig øvelse til invasjon før Sovjet rekker å reagere. Derfor kan heller ikke faren for en USA-invasjon på noen måte utelukkes. Det er likevel mest sannsynlig at Sovjet angriper først, fordi Sovjet er på offensiven og fordi Sovjet er mest interessert i en ny omfordelingskrig.

SITUASJONEN MINNER OM 1940

Denne situasjonen minner som sagt en god del om situasjonen for Norge før den forrige verdenskrigen. England planla en invasjon rundt 18. april og Tyskland kom dem som kjent i forkjøpet den 9. april 1940. Vi har mye å lære av historia om krigen i Norge fra 1940 til 1945. Vi skal derfor gå inn på disse lærdommene.

KRIGEN I NORGE 1940

DEN POLITISKE/MILITÆRE SITUASJONEN FØR TYSKLANDS ANGREP PÅ NORGE

I 30-åra eksisterte det flere imperialistiske stormakter som rivaliserte om verdensherredømmet. De to største var USA og England. Rivaliseringa mellom disse to maktene var så stor at kommunister i slutten av tjuetåra så reelle muligheter for at den neste imperialistiske krigen kom til å stå mellom dem. Men England og USA var ikke aleine om å rivalisere om verdensherredømmet. Også Frankrike, Tyskland, Japan og Italia deltok i kappløpet om superprofittene. Japan starta sine militaristiske eventyr så tidlig som i 1931, med overfallet på Nord-Kina. Etter fascismens seier i Tyskland, var Tyskland og Italia, sammen og hver for seg

igang med en offensiv for å skaffe seg kolonier og militær makt på de andre stormaktenes bekostning. Særlig Tyskland var interessert i å drive fram ei omfordeling av verdensherredømmet, fordi Tyskland relativt sett hadde styrka seg, mens særlig England i lang tid hadde vært på retur. Tyskland-Italia støtta Franco-fascistenes blodige erobring av makta i Spania, Italia invaderte Etiopia. Tyskland gjorde krav overfor nabostatene. Alle disse forholda pekte helt klart i retning av en ny imperialistisk krig, og dette perspektivet blei også propagandert av kommunistene i slutten av tretti-åra. Samtidig som rivaliseringa mellom stormaktene stadig blei skarpere, økte også forberedelsene til angrep på dadas eneste sosialistiske land, Sovjetunionen.

Den tysk-italienske-japanske anti-Kominternpakten undertegnes 6. november 1937. Dette var en del av Hitlers plan om å lage en imperialistisk allianse for å knuse Sovjet. Det var stor sympati for denne tanken blant borgerskapet i England og Frankrike. Ikke-angreps-avtalen mellom Sovjet og Tyskland i 1939 var et forsøk fra Sovjet sin side på å slå en kile inn i denne alliansen.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

IMPERIALISTENE ØNSKA ALLIANSE MOT SOVJET

Hitlers plan var å skape en imperialistisk allianse for å knuse Sovjetunionen, og det var sympati for en slik tanke også i England og Frankrike. Stalin, som så denne faren, prøvde å utnytte motsigelsene mellom imperialistmaktene, for å hindre dem i å gjøre felles sak mot Sovjet. I første rekke forsøkte Sovjet å få vestmaktene til å forplikte seg til ikke å delta sammen med Tyskland i en krig mot Sovjet. Men finansyrstene i London og Paris så gjerne at Hitler gikk til angrep på Sovjet, så de trenerte alle slike forhandlinger. Samtidig fulgte de politikken med å møte Tysklands erobringer med nye innrømmelser. Slik godtok de Hitlers annekasjon av Tsjekkoslovakia mot et vammelt løfte om «fred i vår tid».

På grunn av Englands og Frankrikes forsøk på å la Hitler rake kastanjene ut av glørne for seg i Sovjet, var Stalin nødt til å ta sikte på å få en ikke-angrepsavtale med Tyskland. Dette ville slå en kile i den felles imperialistiske fronten mot Sovjet, noe Sovjet trengte sårt. Denne avtalen ble inngått i 1939, før utbruddet av den 2. verdenskrigen. I stedet for at imperialistmaktene samla seg til angrep på Sovjet, gikk de til angrep på hverandre.

2. VERDENSKRIG URETTFERDIG FRA STARTEN

Den 2. verdenskrigen var fra starten en urettferdig imperialistisk krig. Når de britisk-franske imperialistene snakka om at de gikk i krig for å redde Polens uavhengighet, så var det bare et påskudd for å kjempe med de tyske imperialistene om hvem som skulle utbytte flest. Når de tyske imperialistene sa at de skulle frigjøre verden fra den britiske imperialismens åk, var dette bare et skalkeskjul for at de ville erstatte det britiske åket med sitt eget åk. Men der hvor folkene reise seg til motstand mot okkupasjon fra den ene eller den andre blokka, var dette en rettferdig kamp.

Mao Tsetung har gitt en knivskarp analyse av de vanskelige motsigelsene i verden på denne tida i en artikkel som heter «Samsvaret mellom interessene til Sovjet og menneskeheten», som er utgitt på norsk i et hefte med Mao-artikler fra Oktober forlag under tittelen «Mao Tsetung om den andre verdenskrigen». Denne artikkelen er obligatorisk lesning for alle som ønsker å forstå karakteren av den andre verdenskrigen.

NKP FORSVARTE SOVJET

Borgerskapet i USA var splitta i forholdet til krigen i Europa. Det fantes ei sterk fløy som ville gå inn på tysk side av hensyn til de amerikanske investeringene i Tyskland. Det fantes ei fløy som ville stå utfor krigen for å høste profitten etter at de europeiske rivalene hadde utmatta hverandre. Og det fantes ei fløy som ville gå inn på britisk side.

Den fransk-britiske gruppa forsøkte å provosere de nordiske landa til å delta i et korstog mot bolsjevismen, og de sto bak kulissene i Finlandskrigen for å skape en slik situasjon.

I en slik kaotisk internasjonal situasjon var det rimeligvis mange problemer som krevde løsninger. Så lenge krigen var på avstand, makta NKP stort sett også å gi disse løsningene.

På tross av en gigantisk hetskampanje mot Sovjet i samband med Finlandskrigen med store utrenskninger i fagbevegelsen vakla NKP aldri i sin offisielle støtte til Sovjet eller i sin skarpe motstand mot den sjåvinistiske krigsaktivismen til borgerskapet og arbeideraristokratiet i Norge. De holdt fast på at det var to imperialistiske blokker som utkjempa en urettferdig krig, og stilte paroler om et nøytralt Norge. Alt dette tjener NKP til ære, fordi situasjonen var innfløkt og presset stort.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

NKP FORBEREDTE IKKE ILLEGALITET, VAKLA I SYNET PÅ HOVEDFAREN

Men det var store latente svakheter i NKPs linje og politikk før krigen, som under krigen viste seg skjebnesvangre. *Den viktigste og mest avgjørende feilen var at NKP, på tross av at krigen raste ute i Europa, ikke gjorde forberedelser på å gå i illegalitet eller forberedelser til å møte et imperialistisk angrep.* Sjøl om NKP sa at det var to imperialistiske blokker, la de i praksis hovedvekta på kampen mot den britiske imperialismen etter Molotov-Ribbentrop-pakten. 4. mars 1940 skreiv «Arbeideren» at «Derfor sier vi like ut som vår mening, at i denne situasjon trues ikke Norges nøytralitet fra tysk side.» (lederartikkel). NKP hadde heller ingen analyse av hvordan et imperialistisk angrep på Norge kunne vendes til en folkekrig, og det arbeidet partiet dreiv helt opp til det tyske overfallet var reint legalistisk.

NKP så faren for at Norge skulle bli overfalt. Men jo nærmere overfallet kom, jo mer holdt NKP på at overfallet ville komme fra England-Frankrike. I tråd med sitatet ovenfor skreiv de 12. mars på lederplass:

«... det er den engelsk-franske krigsblokk som truer våre lands fred og nøytralitet.» Og 4. april:

«Faren truer fra England. Mot dette må vi verge vår nøytralitet.»

Noe mer nyansert blei tonen da tyske fly overfalt en norsk båt i Nordsjøen. 6. april skreiv «Arbeideren» på lederplass at:

«Fra et arbeidersynspunkt er det ingen grunn til å vise sympati med den ene eller den annen part i denne krigen, som er en imperialistisk røverkrig med imperialistiske formål og som derfor føres i strid med alle folks sanne interesser. Men harmen bør rette seg mot begge.»

Denne analysen varte til Tyskland «avkrefta» meldinga om at det var tyske fly som sto bak, og i «Arbeiderens» 9. april-utgave står det på forsida at «Vestmaktene

fører krigen inn på norsk område.» Dette var en kommentar til den britisk-franske minelegginga tre steder på norskekysten, en imperialistisk og aggressiv handling, som ganske visst måtte fordømmes. Men NKP var ikke i stand til å se at faren fra Tyskland var enda mer akutt. Tysklands angrep blei framstilt som noe reint sekundært, en rein følge av England-Frankrikes handlinger, og ikke som et uttrykk for Tysklands ekspansjonisme i seg sjøl.

KORT OM BORGERSKAPETS POLITIKK ETTER 9. APRIL.

Norge blei angrepet av en relativt liten tysk styrke i første omgang, ca. 8000 mann som blei landsatt mange steder. Svært mange steder møtte de ingen motstand i det hele tatt. Høyrepolitikere i Norge i dag vil ha det til at det var «nedrustningspolitikken» til DNA-regjeringa før krigen som var årsaken til dette. Men det er ettertrykkelig påvist, blant annet i boka til Harald Normann «De fem første dagene», at det militære apparatet som fantes ikke blei satt inn. Dette gjaldt særlig kystfestningene, som mange steder kunne stoppa den tyske angrepsbølgen men i stedet slapp den forbi.

Den tyske landsettingen rundt om i landet skjedde ofte helt uten motstand. Her kommer tropper til Odderøya fort ved Kristiansand S.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

Det er også påvist at deler av de militære lagrene var ubrukelige fordi borgerskapet var livredde for at de skulle falle i hendene på revolusjonære. Derfor var geværer og sluttstykker oppbevart hver for seg og like mye til nytte som like mange kilo skrapjern. Flere steder sto tyske tropper overfor overlegne norske styrker som kapitulerte uten kamp. Dette skjedde b. a. i Østfold på Kongsberg og i Setesdalen.

På Kongsberg sto Infanteriregiment nr. 3 med 2500 mann. Det hadde godt forberedte stillinger og en viktig strategisk stilling. Dette regimentet hadde også ansvaret for Kongsberg Våpenfabrikk. På tross av dette kapitulerte regimentsjefen uten kamp fordi han «ikke var sikker på om vi var i krig». Dette gjorde han 13. april overfor en ubetydelig tysk styrke, og det blei ikke en gang gjort forsøk på å ødelegge våpenfabrikken. Tyskerne overtok massevis av våpen og en intakt våpenfabrikk helt gratis. Dette hårreisende forræderiet førte til at om lag 300 mann under ledelse av løytnant Hannevig rømte med lastebiler, våpen og utstyr for å føre kamp mot tyskerne i Telemark. De kalte seg Telemark Infanteriregiment og førte en effektiv geriljakrig mot til dels store tyske styrker fra 27. april til 5. mai. Dette viser at vanlige soldater og frivillige arbeidsfolk ønsket å forsvare landet i skarp kontrast til borgerskapet og det reaksjonære offiserskorpset. Hannevig, som sjøl var borger, var et unntak som bekrefter regelen. Kampene ved Vinjesvingen viser hva det hadde vært mulig å gjøre dersom en var villig til å gripe til våpen og forsvare landet mot angriperne.

Mange norske byer blei tatt av små grupper av tyske soldater uten at det blei løsna så mye som ett skudd. Noen slike byer var Drammen og Tønsberg.

BORGERSKAPET VIL HA PROFITT — IKKE SJØLRÅDERETT

Det hovedproblemet som borgerskapet stilte seg, var altså ikke forsvar av Norges sjølstendighet. Det problemet de stilte seg

Mange vanlige soldater og arbeidsfolk ønsket å forsvare landet i motsetning til borgerskapet og det reaksjonære offiserskorpset. Her blir en norsk soldat tatt til fange.

som oppgave å løse kan formuleres slik: Hvordan oppnå en løsning med Tyskland, uten å skade våre økonomiske interesser i England og slik at produksjonen fortsetter i Norge?

Den mest protyske delen av borgerskapet var villig til å kaste seg i armene på von Falkenhorst med en gang, slik Quisling gjorde. Den overveiende delen av borgerskapet var innstilt på «verdigg» kapitulasjon for ikke å hindre produksjonen. For den pro-britiske delen av borgerskapet, og særlig for rederkapitalen, var dette umulig, om ikke handelsflåten skulle bli tatt av britene som prise. De var derfor innstilt på «kapitulasjon med ære», så britene kunne gjøre opp med Tyskland i andre land, eller ved at britiske soldater gikk til motokkupasjon av Norge.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

Bare enkeltpersoner og tilfældige grupper av borgerskapet var innstilt på å gjøre en virkelig militær motstand.

For å gi et lite glimt av den såkalte «forsvarsviljen» til borgerskapet, skal vi sitere fra en rapport som gjengir noen detaljer i samband med de militære hendingene i Østfold i 1940:

«Ved 20-tiden om aftenen skrev jeg efter batterisjefens diktat:

«An die Deutsche Wehrmacht»

«...efter en ærefull kamp har batteri 4 ikke lenger noen mulighet for resultatrikt å kunne fortsette striden. ... Det foreslås en ærefull overgivelse, hvorved batteri 4 får avmarsjere til Fredrikstad under fulle våpen og under full militær honnør...»

«Kopi av brevet ble nedtegnet i batterijournalen, og med hvitt flagg på batterisjefens bil, dro vi i 22-tiden avsted til Mysen for å oppta forhandlinger med tyskerne. Vi fant ingen tyskere og måtte vende tilbake med uforrettet sak.»

Historia om de borgerlige militaristene som følte seg pressa til å kapitulere for en fiende de ikke var i stand til å finne, er helt typisk for borgerskapets krigsinnsats.

Andre historier som kunne fortelles er dem om hvordan en tysk styrke på 100 mann passerte tre godt befesta norske stillinger uten at det blei løsna skudd, eller historia om hvordan tyske flåteenheter fikk passere Ouderøya festning uskadd fordi det blei påstått at de førte fransk flagg.

Tusener av ungdommer som møtte til mobilisering måtte vende hjem igjen fordi det ikke var noen militær enhet å stille opp i. Sjø da tyskerne sto i landet var det ingen full mobilisering. Det blei gjennomført såkalt «stille mobilisering». Resultatet kjenner alle.

Hitler-Tyskland tok Norge med en liten styrke og praktisk talt uten kamp.

Motsigelsene i borgerskapet ga seg uttrykk i at regjeringa og det pro-britiske kongehuset

flykta til England, mens de borgerlige politikerne i virkeligheten satte regjeringa til side og oppretta et administrasjonsråd som skulle administrere ro og orden under tyske soldatstøvler. Parolen var orden og disiplin, ingen aksjoner mot den tyske okkupasenten.

BORGERSKAPET VIL SIKRE PROFITTEN

To eksempler viser hvordan borgerskapet var innstilt på å samarbeide med tyskerne.

General Otto Ruge ville opprette en norsk styrke under tysk overkommando i Øst-Finmark.

General Otto Ruge forsøkte å få oppretta en norsk styrke i Øst-Finmark under tysk overkommando. Det er ingen tvil om at brodden i en slik styrke ville vært retta mot Sovjet. Det var ikke det norske borgerskapet, men tyskernes nei, som hindra Ruge i å bli frontkjempergeneral.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

Høsten 1940 retta stortingspartiene en henvendelse til de tyske okkupasjonsmyndighetene der de sa seg villige til å gå sammen i ett parti og danne regjering under tysk kontroll, dersom de på den måten kunne slippe ei Quislingregjering. Tyskernes nei redda disse partiene fra rollen som forræderregjering.

15. april rykka det brave borgerskap i Oslo ut med ei erklæring der de retter «den mest inntrengende appell til alle befolkningslag og uansett sympatier og stemninger å avholde seg fra enhver videre sabotasje eller ødeleggelseshandling.» «Ro, orden og disiplin er under disse forhold en bydende nødvendighet og enhvers ubetingede plikt.»

16. april blei det offentliggjort ei erklæring fra Høyesterett ved Paal Berg, som i virkeligheten tok sikte på å erstatte regjeringa med et administrasjonsråd. Samtidig kom erklæringa fra Den norske bankforening, Norges Handelsstands forbund, Norges Industriforbund, Norges Bondelag, Norges Håndverkerforbund, Norges Rederforbund og Arbeidernes Faglige Landsorganisasjon (dvs. LO). Der het det at:

«Vi oppfordrer alle våre medlemmer til i full lojalitet å støtte det nye administrasjonsråd i dets vanskelige oppgave, og hver for seg å gjøre sitt ytterste for at arbeidslivet kan holdes oppe og ro og orden herske.»

På direksjonsrommene begynte de umiddelbart å legge om produksjonen og handelen for å gjøre profitt på å selge til den tyske krigsmaskinen. Mange av disse åpne samarbeidsfolkene til tyskerne forsøkte å smøre på seg litt patriotisk sminke seinere i krigen, da alle kunne se at Tyskland var dømt til nederlag. Noen av de ivrigste aktivistene for å legge ned all motstand mot okkupasjonen var seinere å finne i toppledelsen av Hjemmefronten. Paal Berg var f. eks. leder for administrasjonsrådet og blei seinere leder for Hjemmefronten.

BORGERSKAPETS KRITIKK AV NKP ER HYKLERI

Borgerskapet viste seg virkelig som en forræder mot nasjonen. Alle proklamasjoner om å «verge vårt land» o. l. viste seg ganske riktig å være tomme ord. I stedet brukte borgerskapet krigen til å gjøre seg rikere. Den tyske krigsmaskinen var et «interessant» og profittabelt marked. Vareknapphet holdt prisene oppe og okkupasjonsmakta holdt lønningene nede. Mange store formuer er grunnlagt i krigsåra. Derfor er det et reint hykleri, et forsøk på å dekke sine egne forbrytelser, når borgerskapet forsøker å utnytte NKPs feil under krigen. Det er også en utrolig frekkhet mot de kommunistene som falt som martyrer, mens stripete borgere sopte inn kjempeprofitter på tyskerarbeid. Det er en slik «kritikk» CIA-agenten Håkon Lie har gjort seg til talsmann for. Denne «kritikken» er også helt verdiløs fordi den kritiserer NKP for ikke å ha tatt stilling for England fra første øyeblikk. Håkon Lie sørger også for å skjule hva de andre partiene sa ved det tyske overfallet, fordi det passer de borgerlige politikerne dårlig å bli minnet om sin nesegruse beundring for «Tysklands sterke mann».

Når dette er sagt må vi innrømme at NKP faktisk gjorde svært grove feil etter 9. april, og at det er helt nødvendig å utvikle en omfattende kritikk av disse feila.

MARTIN GUNNAR KNUSENS SVARTE «HVITBOK»

«NKP»-ledelsen av i dag har gjort et forsøk på å forklare det daværende NKPs politikk i 1940. Til dette formålet har de gitt ut ei bok de kaller «Hvitbok om 1940». Denne «hvitboka» skal svare på angrepa fra Håkon Lie og liknende, men den er i seg sjøl en hån mot enhver kommunistisk tankegang. «NKP» av idag har mista alt som kan likne på evner til sjølkritisk analyse. Det MGK & co presterer i «hvitboka» hever seg aldri opp

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

over nivået med å si at riktignok gjorde NKP grove feil, men de andre var ikke noe bedre.

MGKs kritikk av NKPs analyse fra 1940 er slik:

«Problemstillingen om den 2. verdenskrig som en imperialistisk stormaktskrig var uansett hva en måtte mene om den upassende i Norge fra samme øyeblikk som det tyske angrepet var under utvikling.» (Hvitboka s. 15) «Det må sees som helt uomtvistelig at etter at det tyske angrepet mot Norge var satt inn, var England og Frankrike blitt Norges allierte.»(samme sted.)

Tysklands angrep på Norge forandra ikke karakteren til verdenskrigen som helhet. Dersom den var en urettferdig, imperialistisk krig før 9. april så var den det også etterpå. MGK vrir seg unna en analyse av krigens karakter før 9. april, og sier at etter 9. april er en slik «problemstilling» «upassende». Stort nærmere et lavmål av analyse går det vanskelig an å komme. England og Frankrike førte ikke krigen ut fra noe omsyn til de små nasjoners interesser. De førte den for å sikre sin egen imperialistiske utbytting mot rivalen Tyskland. Derfor minela England norske farvann. Derfor planla England invasjon i Norge.

Dette bildet er fra den engelske minelegginga i Vestfjorden. Englands krigføring ble ført for å sikre deres egen imperialistiske utbytting, de førte derfor en urettferdig krig, et faktum som «NKP» vrir seg unna i sin såkalte «Hvitbok om 1940».

Derfor er MGKs standpunkt en støtte til det pro-britiske borgerskapet og Englands imperialistiske krig. En marxistisk kritikk av NKPs grove feil i 1940 kan ikke angripe partiet fordi det betrakta verdenskrigen som en imperialistisk krig. Den må derimot angripe det for å ha trukket feilaktige konklusjoner av dette. For sjøl om verdenskrigen var en imperialistisk krig, så tok dette ikke på noen måte fra Norge og det norske folket retten til å forsvare seg mot det tyske overfallet. Det var nødvendig å skille mellom situasjonen i verdenskrigen som helhet og situasjonen i hvert enkelt land. Det var dette NKP ikke evna. Som helhet skifta ikke verdenskrigen karakter fra en imperialistisk røverkrig til en anti-fascistisk krig før Tysklands angrep på det daværende sosialistiske Sovjet.

Men helt fra krigen starta hadde det i enkelte land vært ført rettferdige forsvarskriger mot okkupasjonstropper. De kampene som ble ført i Norge av norske styrker mot tyske tropper, var uten tvil en rettferdig krig.

MGKs standpunkt lar seg ikke skille fra det pro-britiske borgerskapets standpunkt, og han har i prinsippet falt ned på den samme analysen av krigens karakter som den Håkon Lie står for.

«HVITBOKA» FORTIER ALVORLIGE FEIL

Like alvorlig er det at MGK i et desperat forsøk på å dekke over NKPs feil i 1940 ser helt bort fra «Arbeiderens» kraftige fordømmelser av alle former for militær motstand mot de tyske styrkene, avisas oppfordring om å innlevere våpen osv. Han forsøker også å blande sammen det riktige standpunktet som en del lokalavdelinger av NKP tok med den linja sentralstyret sto for. Han tar bl. a. med en fotostatkopi av et innlegg i «Nordlys» fra Troms NKP som ganske riktig oppfordrer til militær og sivil motstand mot invasjonstyrkene. Under dette står det en notis om at NKPs «hovedorganisasjon» også hadde «sendt ut et opprop

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

hvori det henstiller til alle partiets medlemmer med all sin kraft å delta i landets forsvar.» Denne notisen svarte ikke til virkeligheten og det veit MGK, men han lar det stå ukommentert.

MGK kommer aldri inn på muligheten av at NKP med ei riktig linje i 1940 kunne fått ledelsen i den militære motstandskampen, og på den måten lagt et grunnlag for den sosialistiske revolusjonen.

MGK viser også til partisanene i Øst-Finnmark for å dokumentere NKPs motstand mot okkupasjonsmakta. Og disse partisanene er ærerike eksempler på at kommunister kom i gang med motstandskampen før det tyske angrepet på Sovjet. Men det forandrer ikke karakteren av den sentrale linja til NKP. Derfor har dette ikke noe med historisk analyse å gjøre. Det er utenomsnakk.

Spørsmålet om NKPs gjennomførte legalisme er overhodet ikke tatt opp av MGK. Når NKP midt under det tyske naziregimet fortsetter å arbeide på sitt offentlige partikontor i Oslo og arrangere åpne medlemsmøter, så får ikke dette MGK til å sette så mye som et spørsmålstejn. Dette viser den tvers gjennom borgerlige og reaksjonære innretninga på MGKs «analyse». Den går ikke gjennom NKPs feil i 1940 fra et proletarisk revolusjonært standpunkt med sikte på å lære av fortidas feil for å tjene den revolusjonære kampen i framtida. Den beveger seg i steden innfor det imperialistiske borgerskapets rammer. Den har derfor karakteren av ei bortforklaring som arbeiderklassen i dag ikke har noen annen nytte av enn som negativt eksempel.

AKP(m-l) OPPSUMMERER FOR Å LÆRE

Når de virkelige kommunistene i dag, AKP(m-l), skal studere NKPs feil i 1940, gjør vi det for å bli bedre i stand til å veilede kampen mot en supermaktsokkupasjon i framtida. Vi gjør det for at det arbeidende

folket i Norge skal bli i stand til å vende en urettferdig angrepskrig til en nasjonal-revolusjonær folkekrig. Vi gjør det for at arbeiderklassen skal slippe å oppleve etter en framtidig krig at det imperialistiske borgerskapet nok en gang gjenoppretter sitt eget herredømme etter at det arbeidende folket har måttet lide som ofre for imperialismens ødeleggelser.

Det fantes også ei trotskistisk gruppe i Norge før krigen, nemlig «Oktober»-gruppa, som var erklærte tilhengere av Trotsky. De gikk til åpne angrep på Sovjets ikke-angrepspakt med Tyskland og likestilte det sosialistiske Sovjet med de imperialistiske landa. Da okkupasjonen kom var de ekstreme motstandere av å ta opp kampen. De la et ideologisk grunnlag for fullt og åpent samarbeid med nazistene. Flere medlemmer av «Oktober»gruppa havna da også i NS, og DNA-trotskisten Håkon Meyer, som sto «Oktober»gruppa nær, blei en aktiv forkjemper for nazifiseringa av den norske fagbevegelsen. På denne måten viste trotskismen seg som ei konsekvent pro-imperialistisk ideologi og den blei fullstendig avslørt for den norske arbeiderklassen.

NKPs POLITIKK ETTER 9. APRIL

Vi vurderer NKPs politikk i denne perioden på grunnlag av linja i «Arbeideren», NKPs hovedorgan. Det er ingen tvil om at det var motsigelser i partiet om denne linja. Blant annet sendte lokalavdelinger i Troms og Finnmark ut erklæringer om at alle måtte delta i forsvarskrigen mot den tyske okkupanten, på et tidspunkt da NKPs hovedorgan oppfordra folk til ikke å «gå til provokasjoner» mot den samme okkupanten. Sannsynligvis var det også motsigelser i ledelsen. Men det er ingen tvil om at «Arbeideren»s linje også var linja til NKPs sentralstyre.

I ei kunngjøring i «Arbeideren» fra 13. april 1940 blir det av NKP slått fast at «Arbeideren» representerer partilinja. Denne

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

linja er også ganske konsekvent i hele det halvåret «Arbeideren» fikk lov av okkupasjonsmakta til å eksistere. Før vi går inn på enkelthetene i denne linja er det verd forsøket å rekonstruere hovedelementene i denne linja, for å få et inntrykk av den analysen NKP opererte ut fra:

1. Krigen er en urettferdig imperialistisk krig, der Norge ikke har noen interesser i å delta på den ene eller andre sida.
2. Den fransk-britiske blokka er farligst.
3. Den tyske okkupasjonen er et beklagelig faktum. Den blei provosert av britene, og så lenge den varer må en forsøke å innrette seg best mulig.
4. All motstand mot okkupasjonsmakta er objektivt ei støtte til England, det vil føre til tyske represalier og er derfor en provokasjon mot det norske folkets interesser.
5. Det må opprettes en sivil norsk administrasjon i forståelse med okkupasjonsmakta.
6. Nei til Quisling og NS.
7. Det okkuperte Norge må nytte høvet til å styrke forbindelsene med Sovjet.

NKP MISTOLKER SOVJETS LINJE

Dette var en misforstått kopi og ei forvrengning av Sovjets linje, slik den kom på trykk i Pravda og Ivestija.

Sovjet slo også fast at krigen var en urettferdig imperialistisk krig, der begge parter sto for ei urettferdig sak.

Og Sovjet la etter ikke-angrepsavtalen med Tyskland mer brodd i kritikken av Englands og Frankrikes politikk.

Ivestija konstaterte at Tysklands angrep på Skandinavia var pressa fram av britiske planer om å gjøre det samme. Ivestija konstaterte også at Norge og Danmark etter okkupasjonen sto «foran nødvendigheten av på den ene eller annen måte å stille seg på Tysklands side.» («Arbeideren», 12. april 1940)

Det er klart at denne setninga svært lett kunne misforstås, dersom en tolka den som noe mer enn en rein beskrivelse av situasjonen. Det som skjedde var jo at borgerskapet i de to landa «på en eller annen måte» stilte seg på Tysklands side. Men en slik analyse sier ingenting om hva det arbeidende folket burde gjøre og heller ikke noe om hva det var ønskelig at regjeringene gjorde.

Ivestijas kommentar drøfter heller ikke spørsmålet om karakteren av det tyske angrepet, unntatt fra en militærstrategisk synsvinkel. Med andre ord: Som retningslinje for kampen i Norge var Ivestijas kommentar fullstendig ubrukelig.

Ivestija og Sovjets linje forøvrig lot mye være usagt av omsyn til den taktiske situasjonen i verden. NKP kopierte dette uten noen sjølstendig analyse, og kom med saker som Sovjet aldri hadde sagt. Det var for eksempel ingenting i Sovjets linje som sa at folk *ikke* skulle gripe til våpen mot den tyske okkupasjonen. Dette konstruerte NKP sjøl på grunnlag av sin egen, reint subjektive *tolkning* av Sovjets linje.

NKPS LINJE TJENTE OBJEKTIVT BORGERSKAPET OG IMPERIALISMEN

KKP og Mao Tsetung støtta også Sovjets ikke-angrepspakt med Tyskland, men det fikk dem aldri til å vakle på spørsmålet om krigen mot Tysklands allierte, Japan. Mao hadde alt i 1939 en klar analyse av at en kamp fra det polske folket mot det tyske overfallet ville vært en rettferdig krig. Det samme gjelder sjølsagt for Norge.

Sjøl om NKPs linje var sammenhengende i logisk forstand, sjøl om en del av premissene til og med var riktige, så var linja reaksjonær. Objektivt sett, uavhengig av kommunistenes vilje, tjente denne linja den tyske imperialismen og det norske borgerskapet. Det var ei linje for kapitulasjon. Det var ei linje for å kjøpe seg legalitet ved å

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

svike kommunismens prinsipper. Det var ei linje for å dolke de patriotiske massene i ryggen, når de spontant greip til våpen mot nazi-troppene. Den var også objektivt sett ei klassesamarbeidslinje som bidro til at borgerskapet gjenvant kontrollen over massene og kunne sikre seg profitten i fred og ro.

NKPs linje er sammenfatta i en stor tittel på forsida av «Arbeideren» 15. april:

«Disiplin, verdighet og ro er enhvers plikt. Enhver sabotasjehandling må innstilles.»

Men dette var samtidig tittelen på borgeroppøpet der et stort antall direktører, en god del advokater, noen professorer og en del arbeideraristokrater oppfordrer til å nedlegge enhver motstand.

TYSKE KOMMUNIKERER I «ARBEIDEREN»S SPALTER

Dette temaet går igjen i «Arbeideren»s spalter. Fabrikkene skal i gang igjen, arbeidsfolk som har dratt på skauen må tilbake på jobb for å holde hjula i gang. All sabotasje betraktes som en provokasjon. Det groveste utslaget av denne linja er omtalen av geriljaaksjoner på Hedmark, der det er helt åpenbart at det er vanlige arbeidsfolk som har tatt til våpen mot nazi-troppene:

«Geriljakrigen i Hedmark hindrer løslatelsen av krigsfangene. Så lenge de pågår vil soldater fra grensetraktene bli holdt i krigsfangenskap.»

Deretter siterer «Arbeideren» utførlig et tysk kommuniqué der det heter (15. mai):

«Desto mer beklagelig er det da hvis man ser at unge folk misbruker den tyske storstilethet til illojale handlinger mot den tyske hærmakt. En rekke ansvarsløse ungdommer saboterer det fredelige gjenreisningsverk, i det de fører en høyst umilitær geriljakrig østenfor linjen Eidskog—Kongsvinger—Elverum—Øvre Rendal—Røros. En skulle tro at det norske folk hadde så meget forståelse for ærlig kamp at de avskyr disse elementers opptreden, og det ligger i begge parters interesse at denne lovstridige trafikk opphører

snarest mulig. ... Den tyske storstilethet er selvfølgelig avhengig av motpartens lojale holdning. ... De tyske tropper har fått ordre om å stille disse krypskyttere under standrett for snarest mulig å få en ende på dette.»

Denne linja er utførlig fulgt opp av lange lister over folk som er etterlyst av kriminalpolitiet. Mange av disse var patrioter som deltok i de militære kampene mot tyskerne, og som i prinsippet kunne bli henretta om de var blitt oppspora etter ei annonse i «Arbeideren».

På samme måte brakte NKP 25. april følgende melding:

«De tyske militære myndigheter har som meddelt påbudt innlevering av militære våpen og ammunisjon til de lokale politimyndigheter senest den 28. april 1940. Til slike militære våpen må antas og regnes (jakt)-rifler, revolvere og pistoler med tilhørende ammunisjon, mens minne- og pyntevåpen samt alminnelige haglggeværer er unntatt fra innleveringsplikten. Eieren bør pakke inn og merke med navn og adresse alle våpen som innleveres i sin tid, eller eventuelt få erstatning.»

Ikke bare unnlot NKP å gå under jorda for å lede væpna motstand mot okkupasjonen etter 9. april. Partiet angrep dem som greip til våpen som «provokatører», det agiterte aktivt for å nedlegge motstanden og deltok i tyskernes oppfordringer om at det norske folket skulle la seg avvæpne.

Den argumentasjonen som blei prestert til forklaring av denne linja er fullstendig ynkelig og hever seg ikke over borgerskapets egne forklaringer om hvorfor det er forkastelig at folket reiser seg mot imperialismen:

«Alle slike desperate handlinger (dvs. sabotasje o. l., vår merknad) fører bare til at vilkårene for folket under den nye situasjonen blir enda hardere.» («Arbeideren» 15. april.)

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

OPROP!

Jeg har fått overdratt oppgaven å sikre Norges land mot angrep fra Vestmaktens side. Den norske regjering har avslått flere tilbud om samarbeide. Det norske folk må nu selv bestemme over sitt fedrelands skjebne.

Blir opropet etterkommet, som det med stor forståelse blev gjort av det danske folk som befant sig i samme situasjon, vil Norges land bli apart for krigens redsler.

Blir det ydet motstand, og tilbakevises hånden som rekkes frem i vennskapelig hensikt, ser jeg mig tvunget til å gå frem med de skarpeste og hensynløseste midler for å bryte motstanden.

For krigsretten kommer den som understøtter den av den flyktede forhenværende regjering utstedte mobiliseringsordre eller utsprer falske rykter!

Skutt blir enhver sivil person som blir påtruffet med våpen i hånd!

Skutt blir den som ødelegger anlegg som tjener trafikken og etterretningsvesenet eller kommunale inntretninger!

Skutt blir den som anvender krigsmidler som står i strid med folkeretten (dum-dum).

Den i mange kamper seirrike tyske hær, det store og mektige flyvevåpen og krigsmarinen innestår for at dette mitt oprop vil bli gjennomført.

Den tyske øverstkommanderende
von FALKENHORST
 General der Infanterie.

Til venstre den tyske øverstkommanderens første opprop til det norske folk. Til høyre tyske vaktposter utafor Stortinget. På tross av den militære okkupasjonen var et faktum fortsatte NKP sin vanlige praksis med åpne partimøter uten tanke på illegalitet.

NKP VAKLER OVERFOR ADMINISTRASJONSRADET

På samme måte var NKPs holdning til administrasjonsrådet prega av den samme kapitulasjonslinja: I følge «Arbeideren» fra den 16. april var administrasjonsrådet «et framskritt». «Administrasjonsrådets viktigste oppgave (er) å trekke norske borgere ut av aktiv deltakelse i krigen.»

Seinere utvikla NKP en slags «kritikk» av administrasjonsrådet. Denne «kritikken» gikk ikke ut på at NKP fordømte samarbeidet med tyskerne, men at administrasjonsrådet og spesielt fylkesrådene ikke var sammensatt av representanter for «det arbeidende folk». De kritiserte sosialdemokratene for at de ikke tok skrittet fullt ut ved å sette regjeringa og kongen til side og opprette et «statsstyre som det arbeidende folk kan være tjent med», et statsstyre «som kan representere vårt folk overfor okkupasjonsmyndighetene og ivareta landets interesser.» Dette var i virkeligheten

en parole for «arbeidernes og bøndernes» administrasjonsråd, en parole for forræderi i sosialismens navn.

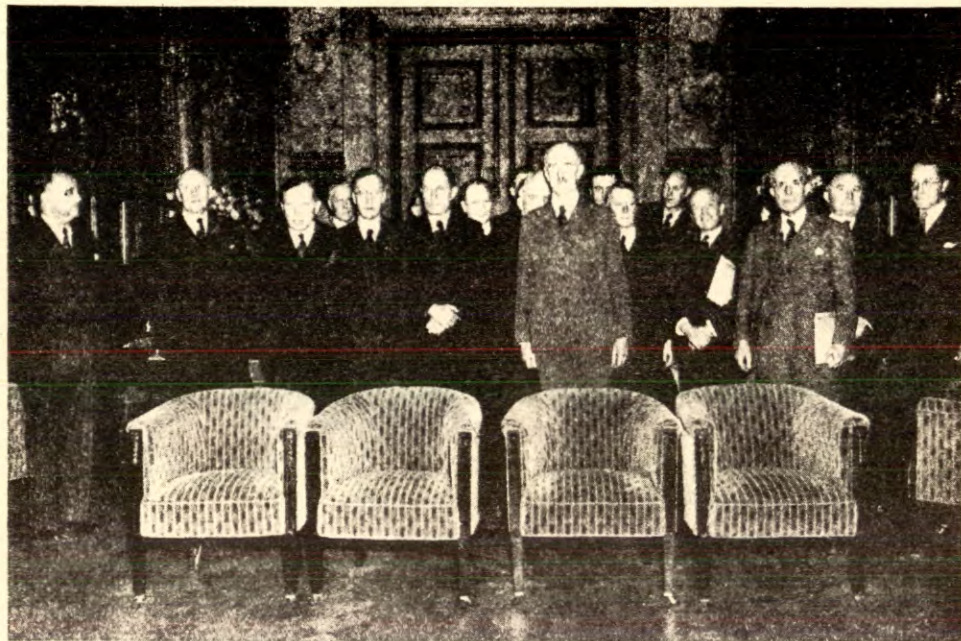
Men «kritikken» av administrasjonsrådet var ikke kraftigere enn at «Arbeideren» gang på gang brakte store annonser om «det herlige livet» i «administrasjonsrådets arbeidsleire».

NKP KJØPTE LEGALITET FOR DYRT

Ved sida av en feilaktig politisk analyse, spilte nok hensynet til å opprettholde legaliteten en stor rolle i å bestemme innholdet i «Arbeideren».

Det kan være nødvendig i vanskelige situasjoner å ty til omskrivninger og andtydninger, simpelthen for å være i stand til å få ut ei legal avis. Lenin gjorde bruk av denne taktikken i Pravda i 1912 da avisa i stedet for åpent å oppfordre til revolusjon, i stedet snakka om «full innfriing av krava fra 1905», noe som betydde akkurat det samme. Den slags taktikk blei brukt for å lure den

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

Dette bildet er fra «Administrasjonsrådets» utnevning. Dette reaksjonære samarbeidsorganet blir aldri avvist på prinsipielt grunnlag av NKP.

tsaristiske sensuren. Men denne taktikken kan på ingen måte sammenliknes med linja til «Arbeideren». Det var jo slett ikke slik at «Arbeideren» mellom linjene oppfordra folk til å gripe til våpen mot nazistene. Den tok tvert om uttrykkelig avstand fra slik kamp, og slapp til og med inn okkupasntenes oppfatninger og påbud i form av hærkommunikeer og opprop. Det er en fordel å ha ei legal presse. Men legaliteten kan kjøpes for dyrt.

NKP kjøpte sin legalitet for den høyst uakseptable prisen å gi avkall på grunnleggende prinsipper. Stilt overfor et slikt valg er det bare illegaliteten som er akseptabel. Men «Arbeideren» trykte appeller fra Hitler og von Falkenhorst, kunngjøringer og hærkommunikeer fra den tyske hærledelsen

og til og med en nekrolog over en tysk SS-offiser. SS-Obergruppenführer Weitzel ble drept under et engelsk bomberaid mot Düsseldorf, og 20. juni brakte «Arbeideren» en nekrolog over han, bygd på et NTB-telegram. Weitzel var, som det sto i nekrologen, «en uforferdet medkjemper i det nasjonalsosialistiske partis stormavdelinger» og hans død ville i Norge «bli mottatt med særlig deltakelse» da han var politisjef «over alle formasjoner av det tyske ordenspoliti og de tyske SS-tropper i Norge». Han hadde til og med «ledsaget Reichskommissar Terboven under hans reise til Nord-Norge».

Å trykke en slik artikkel i et blad som skal være kommunistisk, er ikke å ta visse taktiske hensyn, det er å sleike støvlene til okkupasjonsmakta og selge sjela si.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

KOMMUNISTENE FØRTE EN HELTEMODIG KAMP MOT OKKUPASJONEN

Etter det tyske angrepet på Sovjet i 1941 og fram til frigjøringa var det i første rekke kommunistene som gikk i spissen for å reise kampen mot den tyske okkupanten. Noen ofra livet som martyrer i denne kampen, andre blei lemlesta av nazi-bøddler og opphold i konsentrasjonsleire.

Denne delen av krigen er ikke tema for denne artikkelen, men vi ønsker å peke på at sjøl om de enkelte kommunistene førte en heltetmodig kamp, så betydde ikke det at NKP som parti hadde konsolidert seg på ei riktig linje. Etter arrestasjonen og henrettelsen av flertallet av NKPs sentralstyre, sikra revisjonisten Furubotn seg makta i partiet. Han var tilhenger av motstand, men en motstand på borgerskapets premisser. Hans politiske linje gikk ut på å komme inn i den borgerlige heimefronten og underordne seg dens ledelse. Når Furubotn snakka om væp-

na kamp var det ikke så mye et uttrykk for det han virkelig gjorde som en trusel beregna på de borgerlige motstandsfolka om hva han *kunne* gjøre. Furubotn fornektet klassekampen og da krigen var over ga det seg uttrykk i NKPs linje med å ta del i den borgerlige samlingsregjeringa. På denne tida fantes det grupper i partiet som virkelig forsøkte å få i gang væpna kamp og som gjennomførte noen virkelig bra aksjoner. Svakheten var at det ikke fantes en enhetlig revolusjonær strategi, at partiet var dårlig skolert og dårlig forberedt. Men den store oppslutninga som NKP vant i arbeiderklassen under krigen, var uten tvil et resultat av en oppriktig tillit til kommunistenes personlige mot og en stor beundring for Stalins Sovjet. Sjøl i denne gunstige situasjonen klarte NKP å forspille sine historiske muligheter. Årsaken er uten tvil at revisjonismen alt på det tidspunktet hadde erobra sentrale posisjoner i partiet.

Dette kapittelet i krigshistorien får vi ta opp i full bredde en annen gang.

Etter Tysklands angrep på Sovjet i 1941, var det stort sett kommunister i Norge som gikk i spissen for å reise motstandskampen mot okkupantmakta. På bildet ser vi sovjetiske soldater i en motoffensiv mot nazistene utafor Moskva.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

NOEN LÆRDOMMER AV NKPs FEIL I 1940

1. NKP hadde bare en overflatisk forståelse for verdenssituasjonen før 9. april. Partiet skjønte ikke forholdet mellom de grunnleggende motsigelsene i verden, og var derfor ute av stand til å forstå hvordan de ulike kreftene virka til enhver tid.

2. NKP viste seg helt ute av stand til å gjøre en korrekt sjølstendig analyse når situasjonen krevde langt mer enn det de kunne lese seg til fra Sovjet-prensa. Dette viste NKPs grunnleggende svakhet, den manglende evnen til å anvende marxismen-leninismens prinsipper på de konkrete forholda i Norge. Noen vil legge ansvaret for denne feilen på den Kommunistiske Internasjonalen, men det er ikke riktig. Alle kommunistiske partier må sjøl stå ansvarlig for sine feil. Komintern bidro til å holde NKP noenlunde på rett kjøll ved å gjøre opp med de mest opplagte avvika, men Komintern kunne aldri erstatte NKPs manglende analyse av norske forhold.

3. NKP holdt ikke fast på sitt eget standpunkt om at nazi-Tyskland var den mest aggressive imperialistmakta, men la tvert imot ned årvåkenheten mot Tyskland og så bare farene fra England-Frankrike. Disse farene var virkelige, men de fjerna sjølsagt aldri faren fra Hitler-Tyskland.

4. NKP klarte ikke å skille mellom en sosialistisk stats utenrikspolitikk og politikken til et kommunistparti i et okkupert kapitalistisk land. Partiet skjønte ikke at sjøl om Sovjet var nødt til å inngå midlertidige kompromisser med Tyskland, så betydde ikke det at NKP skulle inngå kompromisser. Partiet klarte ikke å skjønne at det som et kommunistisk parti hadde plikt til å gå i spissen for kampen mot et imperialistisk angrep. Dette avslører grove revisjonistiske avvik i det nasjonale spørsmålet, der NKP viste at det aldri virkelig hadde forstått forskjellen på borgerlig sjåvinisme og revolusjonær

patriotisme. I begynnelsen av krigen lå NKP under for revisjonistiske feil av trotskistisk type, og etter Furubotns maktovertakelse svingte det over til tradisjonell revisjonisme. Dette viser at de to formene for revisjonisme er svært nært knytta til hverandre.

5. NKP gjorde ingen forberedelser på illegalitet og folkekrig, på tross av at krigen hadde rast i Europa i over 7 måneder, på tross av at partiet hadde opplevd Spania og til og med hatt frivillige der. Sjøl da landet ble okkupert fortsatt NKP som et legalt parti, med legal presse. Når tyskerne fant det for godt kunne de arrestere partiledelsen uten vansker. NKP valgte en feig legalitet, framfor en kjempende illegalitet.

6. NKP sveik den væpna frigjøringskampen i de første månedene og spilte dermed i hendene på den tyske imperialismen og det norske borgerskapet. NKP forspilte dermed også sin mulighet til å bli lederen for den nasjonale frigjøringskampen, og partiet gjorde det på denne måten lettere for de borgerlige partiene på et seinere tidspunkt i krigen å dekke over sitt eget landsforræderi.

Det er viktig å dra nytte av disse lærdommene i dag, for å unngå å gjøre den samme typen feil som NKP gjorde.

1) Det er særlig viktig å være grundige i studiene av marxismen-lenniismen-Mao Tsetungs tenkning, og alltid forene teori og praksis.

2) Det er viktig å skjønne den internasjonale situasjonen, og forstå hvordan verden i dag må deles i tre, slik Mao Tsetung gjorde. Det betyr at en må innse at den tredje verden i dag utgjør hovedkrafta i kampen mot de to supermaktene, Sovjet og USA og hovedkrafta i den proletariske verdensrevolusjonen. Samtidig er det viktig å utnytte motsigelsene mellom de små og mellomstore imperialistiske landa på den ene sida og supermaktene på den andre, slik at supermaktene kan isoleres mest mulig. Ved hjelp av teorien om tre verdener og en riktig forståelse for de fire grunnleggende motsigelsene i verden er det mulig å legge opp en korrekt strategi og taktikk for kampen i

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

Folkene i den tredje verden utgjør i dag hovedkrafta i kampen mot supermaktene. På bildet ser vi frigjøringssoldater i kamp i Eritrea.

Norge, slik AKP(m-l) har gjort. (De fire grunnleggende motsigelsene er motsigelsen mellom de undertrykte nasjonene og imperialismen (inkl. sosialimperialismen), motsigelsen mellom de imperialistiske (og sosialimperialistiske) landa innbyrdes, motsigelsen mellom borgerskapet og proletariatet i de kapitalistiske (og byråkratkapitalistiske) landa og motsigelsen mellom de sosialistiske og imperialistiske landa).

3) I dag er det aller farligst å undervurdere Sovjet, fordi sosialimperialismen, akkurat som Hitler i sin tid, er på offensiven og er den mest sannsynlige krigsutløseren.

4) Men akkurat som England på tross av femti års tilbakegang var i stand til å føre en urettferdig imperialistisk krig, er USA det i dag. USA har planer om å okkupere Norge i tilfelle av krig og driver stadig øvelser i dette.

5) På grunn av de kompliserte og vekslende internasjonale forholda kan det oppstå

situasjoner hvor det f.eks. vil være korrekt av Kina å inngå ikke-angrepsavtaler med ei supermakt. Dette vil ikke endre vår plikt til å bekjempe en invasjon i Norge fra denne supermakta.

6) AKP(m-l) og flest mulig masseorganisasjoner må være villige til å gå i illegalitet fra første øyeblikk under en invasjon. Intet samarbeid med okkupanten kan godtas. Ingen må ha illusjoner om at okkupanten vil vise noen form for nåde. Det er nødvendig å føre væpna kamp fra første øyeblikk av en invasjon.

7) Vi må kreve at det borgerlige «forsvaret» setter inn hele sin styrke mot et supermaktsangrep og kommunister og revolusjonære må sjøl være forbilder i kampen mot invasjonen. Vi kan ikke godta at ei supermakt invaderer under påskudd av å «beskytte» Norge mot den andre supermakta.

FOLKEKRIGENS TEORI

For å være i stand til å føre en framgangsrik folkekrig er det helt avgjørende at partiet og den breie massen av frigjøringskjempere har et godt grep på folkekrigens teori. AKP(m-l) har tatt konsekvensen av dette og har derfor i sin forlagspolitikk lagt stor vekt på å gi ut marxistisk litteratur om folkekrig. Det er viktig at denne litteraturen blir nøye studert, slik at flest mulig kommunister og revolusjonære har et fast grep om hovedelementene i folkekrigens teori. I vel så høy grad som på andre områder, er det slik med folkekrig at den læres gjennom praksis. Mao Tsetung har sagt at hovedmetoden er «å lære å føre krig gjennom å føre krig». Dette vil også gjelde oss. Men for at vi ikke skal famle i blinde og gjenta århundre gamle feil, må praksisen vår hele tida opplyses av den marxist-leninistiske teorien.

Vi skal her kort og ufullstendig nevne en del av hovedpunktene i Maos teori om folkekrigen. Det må rimeligvis bli ufullstendig, fordi undertegnede ikke har studert denne teorien tilstrekkelig til å gi ei allsidig oppsummering av den:

FOLKEKRIGEN ER RETTFERDIG

1. Det grunnleggende for all folkekrig er at den er en rettferdig, revolusjonær krig. Det er krig som retter seg mot nasjonal eller klassemessig undertrykking og føres mot reaksjonære krefter. Folkekrigens prinsipper kan derfor bare brukes av proletariatet og folket og ikke av de reaksjonære. Folkekrigens prinsipper er først og fremst politiske, revolusjonære prinsipper og ikke teknikk, slik de borgerlige militærakademiene trur.

POLITIKKEN MÅ STYRE GEVÆRET

2. Politikken styrer geværet, og det må aldri tillates at det er omvendt. Det betyr at

partiet må ha ledelsen over den væpna kampen. De militære måla må alltid tjene de politiske måla. Dette betyr også at det er politikken og menneskene som er avgjørende og ikke våpen. Dette prinsippet må forstås riktig og ikke vulgariseres dit hen at våpen ikke spiller noen rolle eller at militær vitenskap er ubrukbart. «Firerbanden» utvikla en slik anti-materialistisk teori, som sjølsagt må avvises. Under riktig politisk ledelse spiller både militær vitenskap og våpen en viktig rolle. Uten en slik ledelse blir de ubrukbare til å oppnå krigens målsetning.

DEN REVOLUSJONÆRE KRIGEN ER MASSENES KRIG

3. Vi er bestemte motstandere av anarkistiske teorier om «de få heltene» eller terroristvirksomhet. Vi er motstandere av guevarismen, dvs. Che Guevaras militære linje, som er beslekta med anarkismen og som også bygger på isolerte militære handlinger fra ei lita gruppe, der massene ikke spiller noen rolle. I en virkelig revolusjonær krig må de breie folkemassene ta del i krigen. De må være innstilt på å rekruttere til frigjøringsstyrkene og sjøl opprette sjølforsvarsavdelinger og drive annen militær virksomhet, kurervirksomhet, etterretning, forsyning og sabotasje. Imperialismens og reaksjonens styrker må druknes i folkekrigens hav. For å oppnå dette er det nødvendig å skape en front av alle klasser og grupper som støtter folkekrigens mål. Denne fronten må bygges opp etter korrekte enhetsfrontprinsipper og ha djupe røtter i folkemassene.

FRIGJØRINGSSTYRKENE MÅ VÆRE POLITISK LEDENDE

4. De væpna frigjøringsstyrkene må være ei politisk avdeling, ikke bare ei militær av-

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

deling. De må være agitatorer for revolusjonen og frigjøringskrigen og må organisere massene for frigjøringa. I Kina tok Folkets frigjøringshær ledelsen i jordreformprogrammer, avskaffing av herredømmet til lokale tyranner, bedring av folkets levevilkår og skoloring av massene. I et land som Norge er oppgavene i prinsippet ikke noe annerledes. Dette stiller krav til en stadig politisk og ideologisk skoloring av troppene.

FOLKEKRIGEN VIL VÆRE EN LANGVARIG KRIG

5. Den føres mot en motstander som er militært overlegen i krigens første fase. Det vil derfor være ytterste skadelig om en utforma strategien og taktikken i en slik krig ut fra ei forestilling om at krigen blei kortvarig. I mange historiske tilfeller har slike frigjøringskriger vart i ett til flere tiår.

Krigen vil kunne deles inn i tre hovedfaser: den strategiske defensiven, det vil si den perioden da frigjøringsstyrkene ennå er for små og svake til å ta det strategiske initiativet fra fienden. Den strategiske likevekta, en fase der de to stridende partene har forholdsvis jamnvekt og der ingen av dem har det strategiske overtaket. Den strategiske offensiven. Frigjøringsstyrkene har tatt over det strategiske initiativet og ruller opp store fiendestyrker. Fienden er militært svekka og politisk isolert.

Geriljakrigføring vil være hovedsaka i den første fasen. Etterhvert vil bevegelig krigføring med større styrker mer og mer spille hovedrolla. Sjøl om en til og begynne med vil være på strategisk defensiv, er det viktig at en stadig tilkjemper seg det taktiske initiativet.

BEVAR EGNE STYRKER — ØDLEGG FIENDENS

6. Hovedprinsippet i all kriger å bevare sine egne styrker og ødelegge fiendens. Dette gjelder sjølsagt også i folkekrigen. Men dette

Mao Tsetung, denne største teoretikeren omkring prinsippene for folkekrig. Her, i samtale med små «kjempere» fra den åttende Rute-arme i Yanan i 1939.

betyr ikke at en skal gjemme seg bort for å bevare egne styrker, eller at en ikke skal gjøre store ofre når det trengs. Det er en dialektisk enhet mellom det å bevare egne styrker og det å gjøre ofre. I noen tilfeller kan en ikke oppnå å bevare styrken om en ikke gjør ofre.

Et eksempel var de heltemodige kinesiske frigjøringsoldatene som klatra på kjettingbrua over Tatu-elva rett inn i maskingeværilden til fienden. En del av dem blei drept, men om de ikke hadde gjort dette helteofferet, hadde hele frigjøringshæren stått i fare for å bli tilintetgjort. På samme måte er det et dialektisk forhold mellom angrep og forsvar. Det kan ikke være noe virkelig forsvar uten angrep. Sjøl om mesteparten av tida brukes til forsvar er det angrepet som avgjør krigens utvikling.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

FRIGJØRINGSARMEEN MÅ VÆRE SMIDIG

7. Enhver frigjøringsarme må vise den høyest mulige grad av initiativ, fleksibilitet og evne til planlegging. De må finne fiendens svake punkter og konsentrere overlegne styrker for å slå til mot dem. De må ikke la seg engasjere i langvarige felttog, men tvert om kjempe for raske avgjørelser. De må unngå kamp når de ikke kan vinne. Derfor må de ha stor evne til bevegelse, manøvre, rask samling av styrkene og rask spredning. De må variere kampformene slik at fienden aldri kan være sikre på når og hvordan de slår til neste gang. De må utnytte terrenget maksimalt, samtidig som de må ha en klar plan bak alle operasjoner.

DET MÅ FØRES TILINTETGJØRELSESLAG

8. I kampen må prinsippet være å hogge av en finger framfor å skade ti. Det betyr at det må føres tilintetgjøringsslag, og ikke bare trefninger som irriterer fienden. Bare gjennom tilintetgjøringsslag kan frigjøringsstyrkene endre styrkeforholdet mellom seg og fienden.

DET MÅ UTVIKLES BASEOMRÅDER

9. Det er nødvendig å utvikle baseområder og etter hvert frigjorte områder. Baseområder kan være av forskjellige slag. Den laveste formen er det Mao kaller en geriljason, altså et område som geriljaen ikke behersker, men der den kan drive sine operasjoner. I slike områder er det nødvendig å bygge opp depoter og forskjellige kortvarige baser. Seinere, når en har oppnådd

framgang i kampen mot de reaksjonære styrkene må områdene gradvis omdannes til baseområder. Det vil si mer eller mindre faste områder under geriljaens kontroll. I overgangsperioden vil områdene f.eks. bare være kontrollert om natta og ikke om dagen. Et frigjort område er et mer fast område der frigjøringsstyrkenes makt er utbygd. De frigjorte områdene i Kina utvikla regjeringsorganer og forberedte den landsomfattende seieren.

Det er viktig å vinne områder, men det viktigste er å bevare og utvikle styrkene sine og ødelegge fiendens. Det betyr at det ofte kan være nødvendig å oppgi et baseområde eller et frigjort område for å omgå fiendens manøvre. Frigjøringsstyrkene må absolutt ikke låse seg i stillingskrig. Da er de dømt til å bli knust. I en langvarig krig vil ofte et område skifte fra den ene til den andre sida i krigen mange ganger før det endelig er frigjort. Mao benyttet ofte denne taktikken, og den viste seg fullstendig overlegen over for fiendens forsøk på å knuse Folkets frigjøringshær.

FRIGJØRINGSHÆREN MÅ HA DISIPLIN OG DEMOKRATI

10. I frigjøringshæren må det eksistere en sterk disiplin, men det må samtidig være demokrati. Krigsherrementalitet må være fremmed for frigjøringshæren. Den må være eksemplarisk i sitt forhold til massene. Ikke stjele fra massene, ikke ødelegge avlinger eller massenes eiendom, ikke krenke kvinner eller mishandle fanger. Frigjøringshæren må ha høye moralske idealer og alltid skille seg fra de reaksjonære styrkene ved dette. Den må overbevise med sitt eksempel.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTSINNVASJON

Vi har tidligere forklart hvorfor Norge vil bli dratt inn i en supermaktskrig om Europa. I det følgende skal vi forsøke å svare på spørsmålet om hvordan det er mulig å føre en folkekrig mot et slikt angrep. Vi vil da i hovedsak drøfte situasjonen i Norge etter et eventuelt sovjetisk angrep, fordi det er et slikt angrep som er mest sannsynlig. Dessuten er det slik at dersom vi først lærer oss å anvende folkekrigens lover på dette eksemplet, så er det lettere å forstå hvordan de skal anvendes om det er den andre supermakta som er angriperen. Det viktigste å holde klart for seg er at begge de to supermaktene er verdens eths hovedfiender og at vi vil bekjempe ethvert angrep, uansett hvem av dem som står bak.

Et angrep fra USA-imperialismen vil ha sine særtrekk, slik som at det eventuelt kan skje med regjeringas samtykke, at det kan skje uten ytre krigshandlinger i innledningsfasen osv. USAs sosiale basis i Norge er dessuten mye breiere enn Sovjets, så quislingene vil bli rekruttert fra et breiere sjikt. Men disse særegenhetene endrer ikke karakteren av et USA-angrep fra å være en aggressiv og urettferdig handling, akkurat som en engelsk okkupasjon ville vært det i 1940.

DET BORGERLIGE MILITÆR- APPARATET ER DØMT TIL SAMMENBRUDD

Som vi har vist tidligere hadde borgerskapet ingen vilje eller evne til å forsvare Norge mot nazi-Tysklands angrep i 1940. Dette var ikke på grunn av tilfeldige feil eller «dårlige rådgivere». Det var et produkt av borgerskapets prinsipielle pro-imperialistiske linje. I vår epoke er ikke det norske borgerskapet lenger noe nasjonalt borgerskap, det er et unasjonalt og imperialistisk borgerskap. Derfor forråder borgerskapet

gjør den norske nasjonens interesser om det finner det lønnsomt.

Siden det norske borgerskapet driver imperialismen fra et lite land som ikke sjøl er i stand til å opprettholde hegemoni over noe område, er det nødt til å støtte seg på ei hegemonisk makt. Tidligere var det særlig England de norske imperialistene støtta seg på for å oppnå en andel av superprofitten. Etter krigen har det først og fremst vært USA. Den norske handelsflåten har fått sin andel av superprofitten ved drive frakt på de områdene disse maktene har kontrollert.

DET ER PROFITTEN SOM TELLER FOR BORGERSKAPET

Men borgerskapets tradisjonelt pro-britiske holdning, hindra dem ikke i å gå over til å gjøre profitt på krigsproduksjon for nazi-Tyskland. Like lite vil deres pro-amerikanske holdning hindre dem i å gjøre tilsvarende overfor ei sovjetisk okkupasjonsmakt.

Nazi-Tyskland hadde allerede skaffa seg gode kontakter i det norske borgerskapet før angrepet i 1940. Det tyske handelskammeret i Oslo hadde tilslutning fra mer enn 850 norske bedrifter, og blant dem fantes noe av den største finans- og industrikapitalen i Norge. Sovjet har innsett at slike økonomiske forbindelser er viktige for å forberede militær invasjon, og har derfor satsa stort på å knytte kontakter med norske monopolbedrifter. Blant de selskapene som har milliardkontrakter på oppdrag i Sovjet finner vi det norske plast- og sprengstoffmonopolet Dyno, som skal bygge 7—8 fabrikker i «Comecon»-landa. Vi finner Akergruppa, som er ute etter store ordre på borerigger og forsyningsskip. Vi finner Norcem og til og med landbruksmonopolets Landteknikk, som har bygd Europas største meieri i War-

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

Konelas nybygg i Drammen. Dette sosialimperialistiske firmaet trapper stadig opp virksomheten i Norge, styrkingen av de økonomiske båndene til det norske borgerskapet er viktige krigsforberedende tiltak fra Sovjets side.

szawa. Sovjet har lufta planer om «felles utvinning» av ressursene i Barentshavet og driver ellers og trapper opp Konelas virksomhet i Norge. Nivået ligger foreløpig langt etter Tysklands kontakter i 1940, men tendensen er ikke til å ta feil av. På et slikt grunnlag blir borgerskapet forberedt til den dagen de erklærer at de «av hensyn til nasjonen» vil oppfordre til «ro, orden og disiplin» overfor de sovjetiske okkupasjone-troppene og gjennomføre «de nødvendige omlegginger i næringslivet som den nye situasjon krever.»

Akkurat som i 1940 vil borgerskapet være livredd for at fabrikkene deres, og dermed profittene skal gå tapt ved sabotasjeaksjoner. De vil være redde for at arbeiderne skal forlate jobben, slik at profitten uteblir. Derfor trekker deres klasseinteresser i retning av at de i den neste krigen som i den forrige vil akseptere en kapitulasjon så fort som overhode mulig, og reise parolen «Ingen sabotasje, la hjulene gå».

HVA MED BORGERSKAPETS POLITISKE MOTSIGELSER TIL SOVJET?

Men hva så med borgerskapets politiske motsigelser til Sovjet? Norge er jo tross alt med i NATO, og det norske militærapparatet er jo knytta til USAs strategi mot Sovjet. Alt dette forsvinner vel ikke som dogg for sola?

Ganske riktig. Stillinga er på den måten noe annerledes enn i 1940. Men også på det militære området kan vi se hvordan borgerskapet forbereder seg på kapitulasjon. Hele den norske NATO-strategien går ut på at USA og andre NATO-land skal landsette styrker som skal slå tilbake et sovjetisk angrep. 90 prosent av de væpna styrkene i Norge er plassert i Nord-Norge og er stort sett satt av til å forsvare flyplasser, slik at amerikanske styrker kan rykke inn. Hele sør-Norge, der 90 prosent av befolkninga bor har ikke engang noe som kan kalles et

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

tilsynelatende forsvar. NATO regner med at norske styrker skal holde stand et par dager, men med endringa av styrkeforholdet på Nordkalotten og med effekten av et lynangrep er alle beregninger over 12 timer den reineste ønsketenkning. Det betyr at mesteparten av de mobiliserte styrkene ikke vil nå fram til mobiliseringsplassen før den er inn tatt av Sovjet. Mesteparten av borgerskapets strategiske tenkning går ut på at Sovjet vil rulle opp Norge over land fra Finnmark. Derfor har det blant annet vært en viktig del av det såkalte «forsvaret» at sovjetstyrkene skal stanses i Skibotndalen i Troms. Men tatt i betraktning den store Murmanskflåten vil det være rimelig å anta at Sovjet vil ha tatt Tromsø og Bardufoss med marinestyrker *i ryggen på* Skibotn-linja lenge før de sender noen landstridskrefter den veien.

En pansra sovjetisk luftlande-divisjon vil kunne okkupere Oslo-området like fort som tyskerne gjorde det og bli herre over den tettest befolka området i landet, med alle sine nøkkelfunksjoner, på noen timer. Borgerskapets militærmakt har ingenting å sette opp mot dette. Akkurat som i 1940 er hovedsaka ved dette militærapparatet å sikre borgerskapets diktatur over arbeiderklassen, og ikke å sikre den nasjonale uavhengigheten.

BORGERSKAPET VIL SVIKE NASJONEN

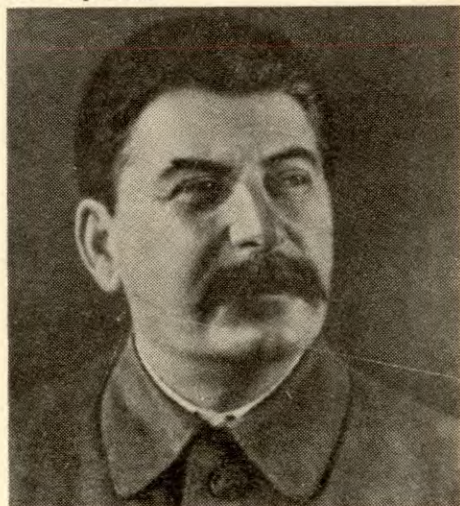
Når først Sovjet har okkupert de største byene i landet har borgerskapet ingen strategi for hvordan kampen skal føres. Utover å håpe på at amerikanske taktiske atomvåpen skal gjøre norsk jord utrivelig for en Sovjet-okkupant, har borgerskapet ikke noe å stille opp.

Med sin råtne og reaksjonære ideologi, med sin redsel for de arbeidende massene, har sjølsagt borgerskapet ingen muligheter til å væpne og motivere de breie massene av det norske folket for å føre en langvarig krig mot en okkupasjon.

Det borgerskapet har å by på er altså et 3-dagers «forsvar» og amerikansk invasjon, altså å gjøre Norge til slagmark mellom to supermakter. Ellers ingenting ... utenom kapitulasjon.

Derfor har vi her et konkret bevis på det Stalin sier: «Tidligere gikk borgerskapet for å være nasjonens leder, det forsvarte nasjonens rettigheter og selvstendighet, satte dem «høyest av alt». Nå er det ingenting igjen av det «nasjonale prinsipp». Borgerskapet selger nå nasjonenes rettigheter og uavhengighet for dollars. Den nasjonale uavhengigheten og nasjonale suverenitetens fane er kastet over bord. Det hersker ingen tvil om at det må bli dere, representanter for de kommunistiske og demokratiske partiene, som må løfte denne fanen og bære den framover, hvis dere vil være patrioter, hvis dere vil være den ledende kraft i nasjonen. Det finnes ingen andre som kan løfte denne fanen.»

I resten av artikkelen skal vi derfor vise hvordan kommunistene og de revolusjonære ønsker å reise folkekrigen mot et supermaktsangrep, og på den måten sette Stalins ord ut i praksis.

Josef Stalin presiserte nødvendigheten av at kommunister går i spissen for kampen for nasjonal uavhengighet og sjølstendighet.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

KJENN FIENDEN, KJENN DEG SJØL...

Formann Mao siterer en gammel kinesisk militær strateg som sier: «Kjenn fienden, kjenn deg sjøl, og du kan utkjempes hundre slag uten å frykte nederlag.» For å skjønne hvordan en folkekrig i Norge kan seire er vi nødt til å kjenne de positive og negative sidene, både fra det norske folkets synspunkt og fra en eventuell fiendes synspunkt. Mao Tsetung gjorde en slik analyse av forholdet mellom Kina og Japan i boka om «Den langvarige krigen». Han pekte på at til tross for at Japan var en av de sterkeste imperialistmaktene og Kina et tilbakeliggende land, så hadde Kina store fordeler, b.la. i form av ei veldig befolkning og stor utstrekning. Libertas-forlaget Elingaard har gitt ut ei bok om gerilja, som har til hensikt å bevise at gerilja er umulig i Norge. Den griper nettopp fatt i disse to punktene til Mao, territoriet og folkemengden, for å «bevise» at gerilja er umulig i et lite land som Norge.

Elingaard forvrenger sjølsagt Mao. Han oppsummerer nemlig fordelene og ulempene på begge sider på følgende måte i «Om den langvarige krigen»:

«For å oppsummere ligger Japans fordeler i dets store evne til å føre krig, Japans ulemper ligger i den reaksjonære og barbariske karakteren til denne krigen, i mangel på menneskelig og materielle ressurser, og i Japans svake internasjonale støtte. «...Kinas ulemper ligger i dets militære svakhet og Kinas fordeler ligger i den progressive og rettferdige karakteren til Kinas krig, landets store størrelse og grenseløse internasjonale støtte.»

Her ser vi at bare en av hovedpunktene i Maos oppsummering dreier seg om Japans og Kinas ressurser. De øvrige forutsetningene for folkekrigen seier er politiske kriterier, nemlig om krigen er rettferdig eller urettferdig, om de kreftene som slåss representerer framskritt eller reaksjon. På denne måten vil en folkelig frigjøringskrig

mot imperialistisk aggresjon i et hvilket som helst land, stort eller lite, komme i prinsipielt samme stilling som Kina. Dette har også det 7 millioner store kampucheanske folket vist oss på et territorium som er mindre enn det norske.

NEGATIVE FAKTORER FOR FOLKEKRIG

Likevel er det åpenbart at det norske folket i en folkekrig mot f.eks. et sosialimperialistisk angrep, vil mangle en del av de positive vilkåra som det kinesiske folket hadde, nettopp i form av folkemengde og et enormt territorium. Som vi seinere skal vise, vil vi også ha en del fordeler som det kinesiske folket ikke hadde. Men la oss først ta motstanderens argumenter alvorlig. Hvilke negative forhold er det Elingaard mener umuliggjør gerilja i Norge? Jo, følgende:

- 1) «Norge har små avstander i de områder hvor man kan livnære seg».
- 2) «Rent numerisk var japanerne en minoritet, som okkuperte et kontinent, mens vi (Norge) vil bli en minoritet okkupert av et kontinent, f.eks. Sovjet.»
- 3) «I skogområdene på Østlandet er kommunikasjonene for fienden glimrende. Utenom byene er befolkningen spredt og ikke tilstede i tusener i selvbergede landsbyer. Det er lett å isolere f.eks. et dalføre.»
- 4) «Vi (nordmennene) vil først komme oppi et tilstrekkelig raseri når vi har vært utbyttet og kuet en stund.»
- 5) «En moderne industristat er ikke basert på selvbergende småenheter.»
- 6) «Vi er alle registrert, nummerert og kjent i velferdsstaten. Det er lett å føre kontroll. Lettere enn det var i 1940-45, ikke minst p.g.a. datamaskiner.»
- 7) «Vi lever i et arktisk til subarktisk land, hvor sjansen til å overleve uten ytre forsyningstilførsler er minimale.»

Ingen av disse argumentene kan avfeies med at de ikke har noe for seg. Det er et faktum at ved innledningen av en sosialim-

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

perialistisk okkupasjon av Norge, så vil Sovjet ha en enorm styrkeoverlegenhet og enorme strategiske ressurser. Det norske folket på sin side, vil sannsynligvis være uforberedt og ha små militære styrker.

Dette gjelder i minst like høy grad et amerikansk angrep som nokså sikkert vil foregå «i forståelse med norske myndigheter». Sovjet vil dessuten ha korte forsyningslinjer til Norge, i motsetning til hva amerikanerne hadde i Indo-Kina.

FEMTE- OG SJETTEKOLONNE

Sovjet vil også ha flere fordeler, både i form av en femtekolonne av revisjonister, arbeideraristokrater og prosovjetske kapitalister, og i form av en «sjettekolonne» av kapitalister og politikere som vil si at «det nytter ikke å kjempe i alle fall, så vi får gjøre det beste ut av *situasjonen*. Denne «sjettekolonnen» vil være den viktigste delen av Sovjets sosiale basis i Norge. Akkurat som de aktive quislingene for Sovjet vil denne sjettekolonnen bekjempe den folkelige væpna motstanden med alle midler. Påskuddet vil være at enhver væpna motstand er en «provokasjon», fordi den «fører til» gjengjeldelser fra fienden. Altså vil de gi folket skylda for fiendens aggresjon. Denne sjettekolonnen er ingen tankekonstruksjon. Den eksisterte i stort monn under siste krig, og i dag forberedes den politisk og ideologisk av storborgerlige kretser.

En folkekrig mot et sosialimperialistisk angrep må ikke se bort fra alle disse alvorlige svakhetene. Den må tvert om ta dem med i betraktning og utvikle en strategi og taktikk for å oppheve virkninga av dem, samtidig som den utnytter de positive faktorene fullt ut. På denne måten må den endre vilkåra slik at det norske folket vinner strategisk styrke, mens sosialimperialismen blottstiller sin strategiske svakhet.

Om de norske revolusjonære gjør grundige studier i de positive og negative vilkåra for en folkekrig mot et supermaktsangrep, vil vi fra første øyeblikk bli i stand til å ut-

nytte de positive faktorene til å overvinne de negative. Slike studier kan bare gjøres på marxismen-leninismens grunn, for det er bare den som gir ei riktig vurdering av det som er sjølve grunnlaget for at folkekrigen vil seire, nemlig det at den er en rettferdig krig mot en urettferdig krig. Nettopp fordi borgerskapet sine militærstrateger tar utgangspunkt i sin egen undergangsdømte ideologi, overvurderer de slike negative faktorer som temperatur og skogsbilveier, mens de undervurderer folkemassenes initiativ og skaperkraft.

HVILKE POSITIVE FAKTORER KAN VI DRA NYTTE AV?

For det *første* vil et sosialimperialistisk overfall være en urettferdig handling som vil vekke harme og avsky både i Norge og i hele verden. Den potensielle støtten til folkekrig i Norge vil derfor være enorm, mens Sovjet vil ha liten støtte.

For det *andre* vil folkekrigen føres av folk som kjenner sitt eget lands geografiske og samfunnsmessige forhold.

For det *tredje* er Norge ikke et så veldig lite land, som borgerskapet vil ha det til. I utstrekning er det et av de største landa i Europa. Området er ikke så veldig at vi kan vente at noen del av Norge kan unngå å bli okkupert, slik det skjedde med Kina. Men området abyr på store muligheter for manøvrer og dekning.

For det *fjerde* finnes det i Norge en politisk fortropp, AKP(m-l), som evner å forene marxismen-leninismens allmenne sannhet med den norske virkeligheten, og som har mot til å ta ledelse i frigjøringskampen og kadre som er i stand til dette. Uten denne fortroppen er en seierrik motstandskamp utenkelig. Men med denne fortroppen er den ikke bare mulig, men en objektiv lov.

For det *femte* har den progressive patriotismen og anti-imperialismen en sterk stilling i de norske massene. Arbeiderklassen og folket har tidligere vist sin vilje til å kjempe for uavhengigheten med livet som innsats og

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

De sterke anti-imperialistiske tradisjonene i den norske arbeiderklassen, er en viktig positiv faktor i den politiske mobiliseringa til folkekrig mot en supermaktsokkupasjon. Her fra et demonstrasjonstog i Oslo.

vil helt sikkert gjøre det igjen. Det finnes en sterk idrettskultur og en god kjennskap til naturen i folket.

For det *sjette* har Norge en geografi som er ypperlig egna til geriljakrigføring. I store områder er terrenget slik at fiendens mekaniserte divisjoner og mekaniserte ildkraft får sterkt redusert betydning.

For det *sjuende* har den norske arbeiderklassen et høgt teoretisk og praktisk nivå. Svært mange arbeidere er i stand til å lage sprengstoff, middels avanserte våpen, radioutstyr o.l. På dette området har vi en faktor som er langt sterkere enn den tilsvarende faktoren i den kinesiske revolusjonen.

Alle disse faktorene legger grunnlaget for en seierrik langvarig krig mot en supermaktsinvasjon. Jo lengre tid kampen varer, jo mer vil det norske folket sveise seg sammen under en enhetlig revolusjonær ledelse og jo sterkere blir de positive faktorene. Til slutt vil folket gjøre situasjonen uholdbar

for enhver okkupant, samtidig som en slik okkupant vil bli helt isolert internasjonalt.

NEGATIVE FAKTORER MÅ VENDES TIL POSITIVE

Som dialektiske materialister veit vi også at negative faktorer kan vendes til positive og omvendt. Det må være en viktig oppgave å vende de negative faktorene til positive under en frigjøringskrig. Når f.eks. Elingaard slår seg til ro med at en geriljaenhet lett kan avskjæres i de trange norske dalene, så må vi gå videre og si: Hvorfor kan ikke geriljaen utnytte dette til sin fordel, slik at det blir fienden som blir avskjært i dalene?

Når Elingaard sier at det vil bli vanskelig å skaffe forsyninger, så må vi si: Ja, det vil bli ytterst vanskelig, også for fienden. Da Sovjet invaderte Tsjekkoslovakia trudde de at de skulle få vann og mat overalt. Men de blei nekta mat og vannforsyningene blei

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

sabotert. Dette skjedde i en situasjon der motstanden var spontan og uorganisert. Hvor mye mer kan en ikke gjøre når motstanden er organisert og har en ledelse?

HVA MED DE NEGATIVE FAKTORENE?

Den mest iøyenfallende negative faktoren er Sovjets militære overlegenhet og store ressurser, sammenlikna med Norge. Sovjet har 250 millioner innbyggere, mens Norge har 4 millioner. Sovjet er i stand til å sende 100 000 mann eller mer i den første angrepsbølgen og okkupere Norge gjennom et lynangrep. Hvis Sovjet utelukkende tok sikte på okkupasjon av Norge ville denne styrken kunne mangedobles. Men Sovjet tar sikte på verdensherredømme. De nye tsarene har til og med villere drømmer enn Japans keiser Hirohito i sin tid hadde. Nettopp derfor vil Sovjet komme til å spre styrkene sine for mye, og dette vil bli en viktig akilleshæl for den sovjetiske krigsmaskina. Det norske folket vil etter all sannsynlighet ikke kjempe aleine mot sosialimperialistisk aggresjon. Andre folk i Europa, Afrika, Asia, Latin-Amerika vil også kjempe. Det vil hindre Sovjet i å bruke slagkrafta si konsentrert. Fordi Sovjet, nettopp på grunn av sin aggressive og ekspansjonistiske natur, vil filtrere seg inn i et utall av kriger, kommer denne kolossen til å bli utmatta i det lange løp og bli knust. Det viktigste verdens folk må oppnå for at denne utmattinga skal skje raskt er å nedkjempe kapitulasjonismen i hvert enkelt land. Den ideologien som borgerskapet spredde i Norge under forrige krig om at vi skal ligge i ro, mens andre tar imot slagene for oss, er ytterst reaksjonær og vil forlenge det sosialimperialistiske tyranniet. Hvert eneste folk må gripe til våpen og bekjempe urettferdig krig med rettferdig krig, uansett hvor lite dette folket er.

FORSYNINGS- OG KOM- MUNIKASJONSPROBLEMER

En annen negativ faktor er forsyningsvanskene. Store deler av Norge er goldt og kan

vanskelig livberge en geriljastyrke. Vinteren er lang og bare 3% av landområdet er dyrka jord. Sosialimperialismen vil sikker prøve å sulte ihjel geriljastyrkene. Dette må først og fremst løses ved å ta forsyninger fra fienden. Dette krever at geriljaen hele tida er i aktiv kamp, blant annet for å sikre seg slike forsyninger. Men ingen folkehær kan velge passivitetens vei. Da mister den initiativet og faller som en moden frukt for fiendens styrkeoverlegenhet. En annen kilde til forsyninger er folket sjøl. Men slike forsyninger må sjølsagt bygge på frivillighet. Derfor er massearbeidet og det politiske skoleringsarbeidet blant massene ei forutsetning også for å løse forsyningsspørsmålet.

Elingaard vil ha det til at de moderne kommunikasjonene og ikke minst skogsbilveiene vil skape uoverstigelige problemer for geriljaen. Det riktige er at veinettet er langt mer finmaska nå enn under siste krig. Tidligere uveisomme områder er nå gjenomtrengt av til dels gode veier. Dette letter framrykkinga for fiendens panser, og vil utvilsomt skape store problemer. Men frigjøringsstyrkene er nødt til å finne metoder for å overvinne disse problemene. For det første finnes det ennå store områder der det fortsatt er dårlige kommunikasjoner. For det andre lar det seg gjøre å gjøre veiene mindre farbare ved å utnytte de fordelene terrenget gir.

For det fjerde har vi kulda og vanskene med å drive sjølbergning. Dette er et reelt problem. Men NATO-øvelser i Norge har vist at disse problemene er større for utenlandske tropper enn for norske, fordi de norske soldatene er vant til vårt klima. En geriljasoldat i Norge må ha gode kunnskaper om de mulighetene vår natur gir for å overleve. Han/hun må kunne botanikk og geologi. Slik viten kan være skillett mellom liv og død for en geriljastyrke. (Hvorfor geologi? Geologien hjelper oss til å finne mineraler som kan nyttes i sprengstoff og til ulike nyttige formål. Geologien lærer oss å skaffe salt og jern. Den lærer oss å finne

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

områder der jorda er fruktbar osv. De som har lest Jules Vernes bok om «Den hemmelighetsfulle øya» har på en fantasifull måte fått ei innføring i geologiens og botanikkens muligheter.)

SOSIALIMPERIALISMEN ER TALLMESSIG OG TEKNOLOGISK OVERLEGEN

For det femte. Sosialimperialismens tropper vil ikke bare være tallmessig overlegne. De vil ha et overlegent teknisk utstyr. Elitetroppene dens vil også være trenet til kamp under arktiske vilkår. Men som en aggressjonsarme vil den kjempe for urettferdige mål. Det vil gjøre kammoralen til styrkene lavere enn kammoralen til geriljaen, som vil kjempe for ei rettferdig sak, være leda av en revolusjonær ideologi og kjempe i sitt eget land. For å utnytte denne forskjellen må frigjøringstroppene ha en høy fysisk standard. De må klare å marsjere i flere døgn i

trekk under alle slags værforhold. De må være hurtige og utholdende. Dette er svært viktig for å vinne og beholde initiativet.

For det sjette. Moderne overvåkingsteknikk er et stort problem. Elingaard nevner dataregistrering, men vi kan også føye til satelittovervåking og infrarød fotografering.

Under siste krig hadde motstandsbevegelsen folk i folkeregisteret som kunne fjerne sporene etter en partisan ved å fjerne et hullkort. I dag finnes det hundretalls med magnetband i mange databanker som har samla et enormt antall opplysninger som en okkupant kan benytte seg av. Dette er avgjørt et problem som frigjøringsstyrkene må finne løsninger på. Uansett må en regne med at fienden vil ha en detaljert datakunnskap, som en må ta i betraktning og lære å leve med. Det er først og fremst i de innledende fasene av folkekrigen at dette er et virkelig svært problem. Seinere vil krigens kaotiske forhold gjøre de gamle dataregistrene vanskeligere å bruke.

Et lite utsnitt av sosialimperialismens avanserte våpenarsenal. Til syvende og sist vil det ikke være graden av avanserte våpen som avgjør en krig, men spørsmålet om hvem som fører en rettferdig krig.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

Satelittovervåking er mer effektivt enn de fleste aner. På et satellittfoto kan overvåkerne registrere så små detaljer som en lastebil på en vei, og ned til ganske små, konsentrerte troppeforflytninger. Det betyr at det ikke skal være store geriljabaser, før f.eks sosialimperialismen er i stand til å peile dem inn via satellitt. Den sparsomme overflyginga over basene i den kinesiske folkekrigen er for ingenting å regne i forhold til dette. Men satellittovervåking har den svakheten at den ikke kan analysere motsigelser eller lese folks tanker. Det trengs fortsatt folk på stedet til å forstå den virkelige betydninga av det som satellitten fotograferer. Om en er bevisst på slik overvåking kan en også gjøre nødvendige motiltak, f.eks kamuflasje av transporter og baser, troppeforflytning spredt eller i mindre enheter, bevegelse gjennom uoversiktlig terreng osv. Alle de amerikanske satellittene kunne ikke vinne Vietnamkrigen og Sovjet vil heller ikke kunne vinne med slik teknologi.

Infrarød fotografering er et annet overvåkingsproblem. Med infrarøde fotos eller film, blir varmemeforandringer i terrenget registrert. Det gjør at en kan få et klart bilde på svarte natta ut fra den vekslende varmeutstrålinga fra forskjellige gjenstander. En person stikker seg klart ut, for ikke å snakke om en varmekilde, sjøl om den direkte lysstrålinga er kamuflert. I Norge er infrarødteknikken et større problem enn i Indo-Kina, fordi mulighetene for å grave djupe tunneler er mye mindre og fordi varmemeforskjellen mellom et menneske og et norsk vinterlandskap kan bli mer enn 70 grader. I Vietnam kjørte USA bombetokter der de bomba alt som var varmere enn terrenget forøvrig. Det gjør det viktig å være oppmerksomme på denne teknologien og utvikle metoder til å lure det infrarøde kameraet.

Dette er bare noen av de overvåkingsproblemene som en frigjøringsarme vil møte. De bør ikke undervurderes, fordi de er virkelig farlige på kort sikt. Samtidig gir de ingengrunntil frykt fordi massenes uendelige

skaperkraft er i stand til å nøytralisere slike saker.

HVA MED MASSE- ØDELEGGELSESVÅPEN?

Et siste problem som opptar mange er de moderne masseødeleggelsesvåpnene, atomvåpen, kjemiske og bakteriologiske våpen. Dette er grusomme våpen som kan utrydde hundremillioner av mennesker, og en skal ikke kimse av dem. Imperialistene har kontroll over våpen som de skryter av kan utrydde alt menneskeliv på jorda. Mao Tsetung har sagt om disse våpnene at «også atombomba er en papirtiger». Med det mente han at sjøl atombomba ikke kan hindre imperialismen fra nederlag. Folket vil seire på tross av atombomba. Dette må være vår strategiske holdning til slike våpen. Imperialismen fører krig for å sikre seg råvarer, markeder, kontroll over arbeidskraft. Derfor må imperialistene ta sikte på at det skal være igjen mennesker å utbytte, være igjen fabrikker å ta over, osv. De går ikke av veien for å slakte timillioner av mennesker for at det grådige kapitalistiske systemet skal få mer profitt. Men de må likevel begrense seg. Typisk her er 2. verdenskrig. England var forsiktig med å bombe industriområder som det sjøl kunne få bruk for etter krigen. Dresden og Hiroshima blei utsletta, byer uten viktig industri. Men Ruhr og Japans nøkkelindustri blei mye mindre ramma. Atomvåpen, ikke bare taktiske, men også strategiske, vil sannsynligvis bli brukt. Den neste krigen blir mer barbarisk enn noen tidligere krig i menneskenes historie. Men slike våpen vil bli brukt som terror. Til sjuende og sist kan de ikke avgjøre krigen. Den avgjørende militære faktoren vil i denne krigen også være infanteriet. Det er fotsoldatene som effektivt kan besette et område, og derfor vil også fotsoldater kunne bekjempe slike okkupanter. De svære masseødeleggelsesvåpnene har også den haka at de rammer egne styrker i samme område. De vil derfor ikke kunne avgjøre nærkamp. Dette

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

Imperialistene har idag atomvåpen og andre masseødeleggelsesvåpen som sikkert vil bli brukt i en viss grad i en ny verdenskrig. Mao har sagt at «atombomben er en papirtiger», det betyr at folkemassene som kjemper en rettferdig krig vil vinne på tross av bruken av masseødeleggelsesvåpen. Imperialistene slåss for å erobre markeder og råvarer, de vil aldri ødelegge det som er grunnlaget for krigsføringen. Her eksploderer atombomben over Nagasaki 9. november 1945.

er også grunnen til at supermaktene i dag legger størst vekt på å utvikle konvensjonelle våpen og taktiske atomvåpen.

Det er lett å bli skremt av farene for bruken av atomvåpen i en ny verdenskrig. Men krigen oppstår på grunn av de lovmessige motsigelsene mellom imperialistene. Det hjelper ikke å lukke øynene. Det eneste som nytter er å se faren i øynene og forberede seg

på å kjempe. Det er bare en slik kamp som en gang for alle kan egrave det barbariske imperialistiske systemet. Uansett hvilke færer og vansker vi står overfor veit vi at framtida er lys. Imperialismen er dømt til undergang.

HVA ER SOSIAL- IMPERIALISMENS SVAKHETER?

Vi har nevnt at sosialimperialismen vil ha problemer fordi den med objektiv nødvendighet kommer til å spre seg for mye. Men sosialimperialismens hovedsvakheter vil sjølsagt være at den kjemper en urettferdig og reaksjonær krig. Denne krigen vil møte økende motstand, ikke bare i de okkuperte landa, men også i Sovjet sjøl, for ikke å snakke om i Sovjets vasallstater.

Sovjets elitetropper er sikkert høyt politisk motivert for aggresjon. Der drives det en stram militaristisk kustus og hard indoktrinering av den russiske herrefolkideologien. Men kjøttvekta i sosialimperialismens armer vil være folk fra de undertrykte nasjonalitetene i Sovjet og fra vasallstatene. Disse soldatene vil ikke ha høy kampmoral. De vil ha blanda følelser over å være kanonføde for sine undertrykkere. Misnøyen blant dem er alt i dag så stor at det har ført til mytterier bl. a. i Sovjetmarinen. Denne tendensen vil mangedobles under en krig, og den vil også vokse blant de russiske arbeiderne i aggresjonshæren etterhvert som de gjennomskuer falskheten i bresjnevistenes «sosialistiske» fraser. De vil bli fortalt at all motstand de møter er leda av CIA og av kapitalkreftene i vest. Når de så møter en revolusjonær arbeider- og bondegerilja, vil de få problemer med å godta den urettferdige krigen. Hvis kommunistene attpåtil evner å utnytte denne svakheten ved å drive propaganda til dem på deres eget språk, ved å vise hvordan Bresjnev & Co forfalsker marxismen-leninismen osv., vil imperialistarméens indre motsigelser slå ut i full blomst.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

AVANSERT TEKNOLOGI KAN IKKE BESEIRE MASSENE

En annen svakhet for sosialimperialismen er at det norske folket på tross av femte og sjettekolonnister, vil være innbitte motstandere av okkupasjonen, og derfor være innstilt på en hard motstand. Sjøl om Sovjet de siste åra har utvida sin sosiale basis i Norge en del, så er den fortsatt ytterst sparsom. Dette må utnyttes til alt fra første øyeblikk å skape en skarp demarkasjonslinje mellom massene og okkupanten. Quislingene må isoleres til det ytterste og kombinasjonen av militær og sivil motstand må utvikles fra starten av.

Moderne våpenteknologi er skummelt avansert. Men den kan også være ytterst sårbar. Brecht har skrevet et dikt om dette, der han peker på hvordan alle masseødelegelsesvåpene har *en* feil: de trenger et menneske til å styre seg. Supermaktene er pinlig klar over denne svakheten, derfor har de utvikla såkalte «roboter», automatiske våpen, som fjernstyres eller trer i funksjon på spesielle signaler. Feilen med robotene er imidlertid at de ikke kan tenke. Derfor hendte det ofte i Vietnam at sinnrike amerikanske roboter utsletta amerikanske avdelinger på grunn av feilprogrammering eller smart geriljatakikk. Blant annet blei de datastyrt og svært avanserte amerikanske stubbombefly ikke så sjelden ofre for haglepatroner. Hvordan? Jo, haglpatroner med sølvpapir fikk radarsystemet til å gå i spinn og flyet til å gå i bakken. Denne typen sprekker i panseret må utnyttes til fulle, og Sovjet vil ha flere slike sprekker enn USA og ikke færre.

Sovjet har store motsigelser mellom sitt mest avanserte nivå og sitt mest tilbakeleggende nivå. Deler av Sovjet-teknologien er virkelig klumpete og gammeldags. Dette er en av grunnene til at Sovjet importerer vestlig teknologi i stort tempo akkurat nå. På samme måten brukte Hitler-Tyskland f.eks. norsk delekspertise på områder der de sjøl lå langt tilbake. Sovjet gjør dette i stor stil, men fortsatt vil sosialimperialismen ha store

svakheter på det tekniske området i en verdenskrig.

DE INDRE MOTSIGELSENE VIL KNEKKE SOSIALIMPERIALISMEN

De indre motsigelsene i Sovjet sjøl er en stor ressurs for frigjøringsstyrkene i f.eks. Norge. De arbeidende massene i Sovjet holdes nede av et steinhardt fascistisk diktatur, og de revolusjonære strømningene vokser. Ved innledninga av en krig der Sovjet i den første fasen ser ut til å vinne alt, så vil denne reserven delvis bli nøytralisert. Men ettersom nederlagene begynner å melde seg, ettersom lagrene er oppbrukt og må erstattes av nye ved å tyne massene ytterligere, så vil denne faktoren øke. Særlig blant de undertrykte nasjonene i Sovjet, vil tendensen til opprør og sabotasje øke. Alle muligheter til å oppmuntre denne tendensen må sjølsagt utnyttes. Om Sovjet får revolusjoner og folkekriger i sitt eget bakland, vil Bresjnevs «tusenårsrike» virkelig gå mot en rask slutt. Som et kapitalistisk land har Sovjet også økonomiske kriser, ei permanent jordbrukskrise osv. å stri med. Til sammen betyr alt dette at Sovjet bak sin panserkledde og truende fasade er en koloss på leirføtter, slik alle imperialister er. Sosialimperialismen er derfor dømt til nederlag, jo mer aggressiv den er, jo før vil nederlaget komme.

HVORDAN REISE MOTSTANDSKAMPEN?

La oss gå ut fra at Norge blir invadert av en hundretusen mann sterk sosialimperialistisk armé. Hvilke muligheter er det for å føre kamp? Erfaringene fra 1940 lærer oss at det er liten grunn til å ha illusjoner om det borgerlige «forsvarets» evne og vilje til å forsvare norsk sjølråderett. Hvordan vil det stille seg i en ny krig?

Det finnes to muligheter: Enten kapitulerer det borgerlige «forsvaret», eller så fører det krig mot okkupanten. Hva er å foretrekke? Det er sjølsagt å foretrekke at det

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

Borgerskapetshjerte er i dag hos USA-imperialismen. Det som til syvende og sist avgjør hvem de skal støtte seg på er hvem som best kan sikre profitten deres, de vil derfor inngå samarbeid med en hvilken som helst okkupasjonsmakt for «å holde jula igang». Her ser vi forsvarsminister Rolf Hansen og tidligere CIA-sjef W. Coby ved en minnehøytidighet ved Snåsavatn.

borgerlige forsvaret fører en mest mulig resolutt og mest mulig effektiv krig mot okkupasjonen. Derfor må kommunister uten å nøle gå inn for øyeblikkelig militær kamp fra disse styrkenes side. Alle forsøk på å trenere mobiliseringa eller unnlate å engasjere styrkene i kamp må bekjempes. Om det lykkes å hindre øyeblikkelig kapitulasjon vil sosialimperialismens framrykking bli bremsa. Folket vil lære militær motstand og seinere forsøk på å lage ulike former for «administrasjonsråd» e. l. vil bli uhyre vanskelig. Dersom det borgerlige «forsvaret» kapitulere øyeblikkelig vil sosialimperialismen lettere kunne isolere de små kjempende frivillige gruppene og skape en råtten atmosfære av «ro og samarbeid».

BORGERSKAPET STOLER PÅ NATO

Borgerskapet vil sette sin lit til en NATO-invasjon. Det betyr at de vil gjøre landet til slagmark mellom to supermaktarméer. Dette forsvarer de ved å hevde at bare USA kan hindre at Sovjet okkuperer Norge. Men er ikke også en USA-invasjon en okkupasjon? Vil USA-styrkene trekke seg tilbake før de har sikra ei politisk makt i Norge som de kan godta? Er det noen grunn til å tru at USA ikke vil bruke en invasjon til å likvidere sine politiske motstandere i Norge? Vi må jo ikke glemme at NATO flere ganger har gjennomført øvelser som har utpekt «arbeidere i Odda og Trondheim», «studenter» og

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

«maoister» til fienden. Dette er en del av USAs krigsforberedelser. Viser ikke det at det å godta en USA-invasjon som «forsvar» mot Sovjet er det samme som å godta slavebinding og undertrykking?

Militært sett er også borgerskapets planer tvilsomme. Ifølge dem skal sør-Norge «forsvares» av tyske NATO-styrker. Dette skal altså skje i en situasjon der en antar at Sovjet ruller inn i Vest-Tyskland og strømmer ut gjennom Skagerak og Kattegat! USA på sin side skal altså «redde» oss gjennom ei luftbru over Atlanteren og konvoier med tungt utstyr. Reint bortsett fra at disse styrkene vil møte Sovjet-marinen langt ute i Atlanterhavet, så vil de dersom de kommer til land være ytterst sårbare, og det vil komme forholdsvis små styrker av gangen. USA vil også ha enorme problemer med å føre fram forsyninger til disse styrkene, mens Sovjet vil ha korte forsyningslinjer og store troppestyrker i nærheten. Fra militær synsvinkel er det derfor høyst sannsynlig at Sovjet i første omgang vil lykkes i å okkupere Norge fullstendig. Dette har også NATO-generalene innsett. Derfor har de begynt å trene på bruk av taktiske atombomber mot mål i Norge. Dette skjedde under Teamwork-øvelsen i 76, da de slapp en tenkt atombombe mot tenkte sovjetiske styrker i Trøndelag. Ei slik krigføring vil sjølsagt føre til store ødeleggelsler og tap for befolkninga i Norge. Det er sannelig litt av et «forsvar» NATO har å tilby oss.

BORGERSKAPET KAN IKKE FORSVARE SJØLRÅDERETTEN

Det borgerlige militærapparatet sjøl vil på ingen måte være i stand til å hindre en full okkupasjon av Norge. Det kommer av at den er en borgerlig undertrykkerarmé, som ikke bygger på et væpna folk eller bevegelig krigføring. Den bygger tvert om på stillingskrig, og vil derfor lett bli knust av en invasjonsstyrke som er overlegen i antall og ildkraft.

Men om de borgerlige norske styrkene kjemper mot en sosialimperialistisk invasjon og bruker hele arsenalet sitt til denne kampen, så vil det være en rettferdig krig mot en urettferdig krig. Med en slik motstand fra første øyeblikk vil det også bli udelt mye lettere for frivillige geriljastyrker å utrette en hel del mot okkupasjonsstyrkene.

Den borgerlige hæren forbereder seg på en statisk stillingskrig med klart avgrensa fronter. Dens planer for forsvar i en slik situasjon er i dag prinsipielt helt identisk med teorien om «planmessig tilbaketrekning» fra 1940, som bare kunne ha én slutt: det totale sammenbruddet. I 1940 blei denne sjølmords-strategien og taktikken som fulgte av den blanda opp med et utall forræderier og kapitulasjoner fra offiserenes side.

Det sier mye om det borgerlige militærapparatet i dag at til og med en kritikk av de taktiske og strategiske feila fra 1940 er blitt undertrykt på det skarpeste. Årsaka er at borgerskapet og militærledelsen spesielt er redde for at en avsløring av de militære skandalene og forræderiene i 1940 vil føre til en bølge av mistillit mot offiserene i alminnelighet. Og sikkert med rette.

Et eksempel på dette er hemmeligholdinga av de rapportene som blei utarbeida av den såkalte «Militære undersøkelseskommissjonen av 1946». Denne kommisjonen blei oppnevnt for «undersøkelse av de militære myndigheters forhold før og under krigen i 1940» ved Kgl. res. den 25. januar 1946, og avga sin siste innstilling til kongen i 1950. Kommisjonen tok for seg kampene i hele sin bredde og vurderte spesielt de høyeste offiserenes rolle. Kommisjonen innstilte på at 30 offiserer blei stilt for krigsrett, mens et stort antall blei utsatt for kritikk og løst fra sine stillinger «i det stille» i åra som fulgte. Av 14 000 offiserer som blei undersøkt blei ca. 1000 «ikke godkjent», derav ca. 100 for «passivitet» i 1940.

Til dags dato har kommisjonens materiale vært strengt hemmeligholdt for å hindre at det skal reise seg alminnelig mistillit til of-

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

fiserene. I sin innstilling til kongen uttalte flertallet i kommisjonen bl. a.:

«En offentliggjørelse kunne imidlertid (også) virke skadelig for forsvaret, idet en rekke personer som innehar viktige stillinger, er trukket fram. Ikke minst vil alle de tilfeller hvor Kommisjonen har ment å ville innskrenke seg til kritikk, kunne virke uheldig, om en skulle få et nytt offentlig oppgjør om sakene.

For vurderingen av felttoget i 1940 som helhet kan det være riktig at Kommisjonens rapport kunne virke som et korrektiv overfor den forherligelse av vår innsats som en av og til ser tendenser til. Men selv om Kommisjonens undersøkelser vil gi krigshistorikeren et godt materiale, så er ikke rapporten en krigshistorisk framstilling. Kommisjonens oppgave har vært å trekke fram skjevhetene, og det måtte da bli de forhold som gav grunn til rettsforfølgning eller kritikk som tar den bredeste plass i framstillingen. Hvis offentligheten skulle få det inntrykk at rapporten er krigshistorie, ville dette etter vår oppfatning bety en fare, som også kunne betegne en svekkelse av vårt forsvar og vanskeliggjøre offiserenes stilling.

Kommisjonen kan derfor ikke tilrå en offentliggjørelse av rapporten.»

Stort klarere kan det ikke sies. Og mer kan vi heller ikke vente, når vi er klar over at kommisjonen var sammensatt av bl. a. folk som sjøl stod med begge beina midt oppe i svært tvilsomme affærer. Dette gjaldt f. eks. oberst Schiøtz, som som generalstabsoffiser i 1940 var med på å anbefale regjeringa å kapitulere for tyskerne den 10. april på Rena.

En hører ofte i norske militære kretser at «militære alltid planlegger den forrige krigen om igjen», og i det er det ment å legge en slags sjølrironi over manglende evne til å analysere den *neste* krigen. Om den norske militærledelsen i dag er det nærmere sannheten å hevde at den planlegger som om den forrige krigen overhodet ikke fant sted. Det er dermed liten grunn til å ha større

forhåpninger om det borgerlige militærapparatet i en ny krig enn det var i 1940.

Vi kommer forøvrig i dette nummeret av «Røde Fane» til å offentliggjøre utdrag av den hemmelige «Militære undersøkelseskommisjonen av 1946» som dokumenterer en del eksempler på klart svik fra norske ofiserers side.

Så mye om dette. Vi regner ikke med at det imperialistiske borgerskapet vil eller kan forsvare den nasjonale sjølråderetten. Derfor må vi basere oss på at det er mulig å bygge opp en frigjøringsarmé uavhengig av den borgerlige arméen.

DET MÅ DANNES EN FOLKEHÆR

En slik armé kan ikke bygge på at store deler av den borgerlige hæren går over til geriljakrig. Den må bygge på massene av arbeidere, småbrukere, fiskere og arbeidende intellektuelle og ungdom. Den vil sikkert få tilskudd i form av demobiliserte soldater, når den borgerlige motstanden bryter sammen, men dette kan ikke være hovedkilden.

En slik armé vil derfor fra starten ikke engang kunne kalles en armé. Den vil bestå av smågrupper, tildels uten noen som helst forbindelse seg imellom. Disse gruppene vil være dårlig utstyrt og de vil mangle militære kunnskaper.

Hovedmetoden for disse styrkene må være Maos prinsipp med «å lære å føre krig gjennom å føre krig.» Dette betyr imidlertid ikke at disse styrkene ikke kan utrette noe. De er tvert om svært viktige militært, for ikke å snakke om politisk.

Små, væpna grupper kan nemlig påføre en kjempemessig invasjonsstyrke en del tap. Uansett hvor stor en armé er, er den nemlig nødt til å dele seg opp i små grupper og lag, blant annet under razziaer. Geriljastyrkene må utnytte dette maksimalt til å konsentrere relativt overlegne styrker og utslette slike små fiendeavdelinger. Ikke minst moralsk vil dette ha enorm betydning, for det viser folket at det er mulig å slåss og å vinne seier.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

Følbar sabotasje må også være en viktig form for øyeblikkelig motstand.

Denne typen aksjoner må sjølsagt følges opp med illegale flygeblad som bringer nyhetene ut til massene og oppmuntrer dem til å følge eksemplet. Seinere i motstandskampen vil heltemotet og besluttomheten hos disse første partisangruppene bli en stadig kilde til inspirasjon og ei kraftig legitimering av den væpna frigjøringskampens vei. Mot den borgerlige kapitulasjonismen og forræderiet vil slike eksempler vise hvem det er som virkelig representerer det arbeidende folkets og nasjonens framtid.

Når Mao Tsetung analyserer forutsetningene for de frigjorte områdene i Kina, legger han vekt på de kaotiske forholda i herskerklassen og Kinas vidstrakthet. Han peker også på hvordan frigjøringskrigen på et seinere stadium vil kunne skape frigjorte områder på grunnlag av egen styrke og nære kontakter med massene. Dette har vi sett eksempler på i små land som Kampuchea.

DET MÅ SKAPES BASEOMRÅDER

Vi må ikke regne med at det vil kunne eksistere frigjorte områder i Norge fra innledninga av en nasjonal-revolusjonær frigjøringskrig. Men dette utelukker slett ikke muligheten for å skape baseområder. Baseområder er områder der frigjøringsstyrkene har depoter, gjemmedsteder, hemmelige leire osv. En base behøver ikke å være noe statisk. Den må tvert om stadig flyttes. På grunn av at de er små, må frigjøringsstyrkene ikke innlate seg på et skyttergravsforsvar av slike baser. KKP oppga til og med frigjorte områder, for å vinne taktisk manøvreringsfrihet og seinere styrkeoverlegenhet.

DEN NORSKE NATUREN MÅ UTNYTTES

Forsyningsproblemet må også vies stor oppmerksomhet. Sannsynligheten taler for at mangel på våpen ikke vil være den aller

Særegenhetene ved den norske naturen, mye fjell og store skogområder må utnyttes som en positiv faktor i en folkekrig.

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

største bøygen for frigjøringsstyrkene i krigens første måneder. Problemene med å skaffe tilstrekkelig mat, klær, støvler, soveposer, medisiner osv. vil antakelig være atskillig større. For å bli i stand til å reise en folkelig motstand med en gang er det viktig å oppdra arbeiderklassen og de revolusjonære til å være kjent med slikt utstyr og også å ha slikt utstyr tilgjengelig. Det nytter ikke å møte opp i Vassfaret med dress, svarte sko og koffert, når det først braker løs.

Et nøkkelord for en frigjøringsbevegelse er initiativ. Geriljaen må kompensere for sitt lave antall og sine små ressurser med å være bevegelig og ha initiativet. Den må aldri gå inn i kamper som den ikke kan vinne. Den må i størst mulig utstrekning velge tid og sted for kampen sjøl. Den må stadig være i kamp, og bare ha korte perioder for rekreasjon. Derfor skal ikke målet for de små, væpna gruppene være å dra lengst mulig vekk fra de store befolkningskonsentrasjonene. De skal ikke flykte lengst mulig inn på vidda, men ta sikte på stadig å være i nærheten av fienden. De store, øde områdene kan brukes til opplæring og til midlertidig tilbaketrekking. Frigjøringsstyrkene har sin styrke i en nærmest mulig kontakt med folket, og derfor er det nødvendig for dem å være f. eks. i de tett befolka Østlandsområdene, sjøl om fienden antakelig også vil være sterkest der.

Ved å utnytte den norske naturen maksimalt kan vi redusere effekten av supermaktas militære overlegenhet. Norge er rikt på myrer og vann. Sjøl i amfibietanksens tidsalder er dette godt geriljaterreng. Mye av Norge står på høykant. Her blir hurtiggående fly og tungt maskineri lite effektivt. I en trang vestlandsdal kan du skyte ned på et helikopter om du er heldig. Mange av våre daler, der fjellsidene går rett opp fra en smal vei og et fossende stryk, er som skapt for panserfeller. Mørketida gir sine naturlige fordeler og snømengdene i store deler av landet gir sine.

De lyse sommermånedene som en ellers setter så stor pris på byr på store vanskeligheter, mens oktobertåka, som en ellers er lite glad i, gir gode muligheter.

De ulike landsdelene har sine fordeler og ulemper. Ifølge de borgerlige lærebøkene er Nord-Norge rikt på gjemmesteder, men fattig på forsyninger. Det første stemmer, men det siste er ikke ubetinga riktig. Nord-Norge er rikt på fisk, vilt og drikkvann. Nordnorske partisaner under krigen la i vei med en tørrfisk og ei rifle over skulderen og var fullstendig overlegne i bevegelighet i forhold til nazi-styrkene. Samene har god kjennskap til hvordan en overlever under streng kulde og uten andre forsyninger enn dem en skaffer sjøl. Tilsvarende kunnskapsrikdom finnes også i det arbeidende folket i Norge, og den gjelder det å tilegne seg for å vinne initiativet.

HVA MED FORHOLDET MELLOM BY OG LAND?

Mao Tsetung har i en artikkel sammenlikna vilkåra for revolusjonen i Kina og i de utvikla industrilanda, og pekt på at mens revolusjonen i Kina gikk fra landsbygda og inn i byene, må det i de utvikla industrilanda være omvendt.

Her tar han utgangspunkt i at i land av vår type vil arbeiderklassen i byene ikke bare være fortroppen, men også hovedtyngden i den revolusjonære fronten. I Norge bor flertallet av folket i byer og tettbygde strøk, nemlig 2,5 millioner, og 1,7 millioner bor i byer med over 10 000 innbyggere. I Kina bodde over 90 % på landsbygda, og arbeiderklassen var bare noen få millioner av Kinas hundrevis av millioner mennesker. Dette betyr at byene er langt mer avgjørende for utviklinga av revolusjonen i Norge enn de var i Kina. Også i en anti-imperialistisk frigjøringskrig vil byene få en viktig rolle. Men betyr Maos tese at hovedområdet for

FOLKEKRIG MOT SUPERMAKTENE

den væpna kampen, hovedbasene til frigjøringsstyrkene, kommer til å være byene? Det ville være galt å oppfatte Mao slik. I et land som Norge vil landsbygda gi mye større muligheter for dekning og manøvre. Alle byene i Norge er omgitt av svære landområder, slik at til og med sambandet mellom kampen i de ulike byene er svært avhengig av kampen på landsbygda. Derfor vil det arbeidende folket i Norge få stor nytte av de utallige erfaringene fra folkekrig på landsbygda, f. eks. i den tredje verden. Men i tillegg blir det nødvendig å utvikle en militær taktikk og strategi for kampen i byene. Her har vi mye mindre å bygge på, og det som har vært av «bygerilja» inneholder ytterst blanda erfaringer, så de erfaringene som er må studeres svært kritisk. I dette materialet finnes det viktige lærdommer, også fra den siste krigen i Norge da det blei ført en del militær og halvmilitær kamp i byene. Å føre en langvarig krig ut fra byene må vi gå ut fra er umulig. Landsbygda gir fortsatt de største mulighetene for dekning og manøvre.

SIVIL MOTSTAND

Parallelt med den militære kampen må det utvikles en sivil motstand. Det må skapes ei illegal presse, et apparat for spredning av propaganda. Et informasjonsapparat må skaffe de nødvendige opplysningene som den militære motstanden trenger, osv.

Den sivile motstanden må omfatte streiker, demonstrasjoner, ulydighetskampanjer osv. som kan aktivisere de breie massene av folket til kamp mot okkupa-

sjonen. Ingen steder skal imperialismen finne ro og fred. Til og med innafør sine egne festningsmurer skal han få problemer. Hensikten med den sivile motstanden er sjølsagt å tjene den militære motstanden, for til sjuende og sist vil spørsmålet bli avgjort med våpen. Under forrige krig prøvde borgerskapet å skape en uoverstigelig barriere mellom den sivile og den militære motstanden. Den sivile motstanden blei satt opp mot aktiv militær motstand som et alternativ. Dette er ytterst reaksjonært. Men når den sivile motstanden blir ei utfylling av og en støtte til den militære kampen, da får den stor betydning. Dette betyr at en må forberede seg på å føre begge disse formene for kamp og gjøre en analyse på forhånd også av de problemene som finnes i det sivile motstandsarbeidet.

Blant annet vil dette arbeidet ha stor betydning for forsyningstjenesten. Det vil også ha betydning for å motarbeide kapitulasjonisme og defaitisme i massene.

Under forrige krig prøvde borgerskapet å hindre militær motstand ved å spre frykten for represalier. Men det arbeidende folket må læres opp til at en ikke må la seg kue av represalier. Valget står mellom et ynkelig liv under okkupanthæl eller en væpna frigjøringskamp med de ofrene den krever. Supermaktsterror må møtes med enda mer forbitra motstand, og denne motstanden må mobilisere de aller breieste laga av folket, ja etterhvert må den omfatte millioner av folk i dette landet. Okkupanten og de reaksjonære må bokstavelig talt drukne i et hav av folkekrig.